

DIREKTIVA (EU) 2019/2162 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA
z dne 27. novembra 2019
o izdajanju kritih obveznic in javnem nadzoru kritih obveznic ter o spremembi direktiv 2009/65/ES
in 2014/59/EU

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Člen 52(4) Direktive 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ določa zelo splošne zahteve glede strukturnih elementov kritih obveznic. Te zahteve so omejene na to, da mora krite obveznice izdati kreditna institucija z registriranim sedežem v državi članici ter da se morata zanje uporabljati poseben javni nadzor in mehanizem dvojnega zavarovanja. Nacionalni okviri za krite obveznice obravnavajo ta vprašanja, pri čemer jih urejajo veliko podrobneje. Ti nacionalni okviri vsebujejo tudi druge določbe glede strukture, zlasti pravila o sestavi kritnega premoženja, merilih o primernosti sredstev, možnosti združevanja sredstev, obveznostih glede preglednosti in poročanja ter pravila o zmanjševanju likvidnostnega tveganja. Pristopi držav članic k urejanju se razlikujejo tudi vsebinsko. V več državah članicah ni posebnega nacionalnega okvira za krite obveznice. Posledično ključni strukturni elementi, ki jih morajo izpolnjevati krite obveznice, izdane v Uniji, še niso določeni v pravu Unije.
- (2) V členu 129 Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾ so dodani nadaljnji pogoji poleg tistih iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES, ki morajo biti izpolnjeni za pridobitev ugodnejše obravnave glede kapitalskih zahtev, kar kreditnim institucijam, ki vlagajo v krite obveznice, omogoča, da imajo manj kapitala kot takrat, kadar vlagajo v druga sredstva. Čeprav navedene dodatne zahteve povečujejo raven harmonizacije kritih obveznic znotraj Unije, je njihov poseben namen določiti pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, da bi vlagatelji v krite obveznice prejeli tako ugodnejšo obravnavo, in ne veljajo zunaj okvira Uredbe (EU) št. 575/2013.
- (3) Drugi pravni akti Unije, kot sta delegirani uredbi Komisije (EU) 2015/35 ⁽⁵⁾ in (EU) 2015/61 ⁽⁶⁾ ter Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾, se prav tako sklicujejo na opredelitev pojma iz Direktive 2009/65/ES kot referenco za določitev kritih obveznic, ki so deležne ugodnejše obravnave za vlagatelje v krite obveznice na podlagi navedenih aktov. Vendar se ubeseditve v navedenih aktih razlikujejo glede na njihov namen in predmet urejanja, zato se izraz „krite obveznice“ ne uporablja dosledno.

⁽¹⁾ UL C 367, 10.10.2018, str. 56.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 18. aprila 2019 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 8. novembra 2019.

⁽³⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽⁵⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/35 z dne 10. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 12, 17.1.2015, str. 1).

⁽⁶⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/61 z dne 10. oktobra 2014 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z zahtevo glede likvidnostnega kritja za kreditne institucije (UL L 11, 17.1.2015, str. 1).

⁽⁷⁾ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

- (4) Za obravnavo kritih obveznic se na splošno lahko šteje, da je v zvezi s pogoji za vlaganja v krite obveznice harmonizirana. Vendar po Uniji niso harmonizirani pogoji za izdajo kritih obveznic, kar ima več posledic. Prvič, ugodnejša obravnava se enako odobri za instrumente, ki se razlikujejo glede narave, kot tudi glede ravni tveganja in zaščite vlagateljev. Drugič, zaradi razlik med nacionalnimi okviri ali odsotnosti takega okvira in pomanjkanja skupno dogovorjene opredelitve pojma „krita obveznica“ bi lahko nastajale ovire za razvoj resnično povezanega enotnega trga kritih obveznic. Tretjič, razlike pri zaščitnih ukrepih, ki jih določajo nacionalna pravila, bi lahko povzročale tveganja za finančno stabilnost, ker je mogoče krite obveznice z različnimi ravnmi zaščite vlagateljev kupiti po Uniji in so lahko deležne ugodnejše obravnave na podlagi Uredbe (EU) št. 575/2013 ter drugih pravnih aktov Unije.
- (5) Harmonizacija nekaterih vidikov nacionalnih okvirov na podlagi nekaterih najboljših praks bi zato morala zagotoviti nemoten in stalen razvoj dobro delujočih trgov kritih obveznic v Uniji in omejiti morebitna tveganja in šibke točke za finančno stabilnost. Takšna harmonizacija na podlagi načel bi morala vzpostaviti skupno izhodišče za izdajanje vseh kritih obveznic v Uniji. Harmonizacija od vseh držav članic zahteva, da vzpostavijo okvire za krite obveznice, kar bi moralo spodbuditi razvoj trgov kritih obveznic v tistih državah članicah, kjer ne obstajajo. Tak trg bi pomenil stabilen vir financiranja za kreditne institucije, ki bi bile zaradi tega v boljšem položaju, da zagotavljajo ugodne hipotekarne kredite potrošnikom in podjetjem, vlagatelji pa bi imeli na voljo varne alternativne naložbe.
- (6) Evropski odbor za sistemska tveganja je v svojem priporočilu z dne 20. decembra 2012 o financiranju kreditnih institucij ⁽⁸⁾ (ESRB) nacionalne pristojne organe in Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁹⁾, pozval, naj ugotovijo najboljše prakse v zvezi s kritimi obveznicami in spodbudijo harmonizacijo nacionalnih okvirov. ESRB je tudi priporočil, naj EBA koordinira ukrepe, ki jih sprejmejo nacionalni pristojni organi, zlasti v zvezi s kakovostjo in ločevanjem kritnega premoženja, izvzetostjo kritih obveznic iz stečaja, tveganji, povezanimi s sredstvi in obveznostmi, ki vplivajo na kritno premoženje, in razkritjem sestave kritnega premoženja. V priporočilu se poleg tega poziva EBA, naj dve leti spremlja delovanje trga kritih obveznic z vidika najboljših praks, ki jih je ugotovila, da bi ocenila, ali je treba zakonodajno ukrepati, ter o tem poroča ESRB in Komisiji.
- (7) Komisija je decembra 2013 zaprosila za nasvet EBA v skladu s členom 503(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.
- (8) EBA je v poročilu, priloženem svojemu mnenju z dne 1. julija 2014, kot odgovor tako na priporočilo ESRB z dne 20. decembra 2012 kot tudi na prošnjo Komisije za nasvet iz decembra 2013 priporočila večje zblíževanje nacionalnih pravnih, regulativnih in nadzornih okvirov za krite obveznice, saj bi tako dodatno podprli enotno ugodnejšo obravnavo uteži tveganja za krite obveznosti v Uniji.
- (9) Kot je predvidel ESRB, je EBA dve leti spremljala delovanje trga kritih obveznic z vidika najboljših praks, ugotovljenih v navedenem priporočilu. EBA je na podlagi tega spremljanja 20. decembra 2016 ESRB, Svetu in Komisiji predložila drugo mnenje in poročilo o kritih obveznicah ⁽¹⁰⁾. V tem poročilu je bilo ugotovljeno, da je potrebna dodatna harmonizacija, da se zagotovi več doslednosti pri opredelitvah pojmov in regulativni obravnavi kritih obveznic v Uniji. Nadalje je bilo v poročilu ugotovljeno, da bi morala navedena harmonizacija graditi na obstoječih dobro delujočih trgih v nekaterih državah članicah.

⁽⁸⁾ Priporočilo Evropskega odbora za sistemska tveganja z dne 20. decembra 2012 o financiranju kreditnih institucij (ESRB/2012/2) (UL C 119, 25.4.2013, str. 1).

⁽⁹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331 15.12.2010, str. 12).

⁽¹⁰⁾ EBA Report on covered bonds – Recommendations on harmonisation of covered bond frameworks in the EU (Poročilo EBA o kritih obveznicah – priporočila o uskladitvi okvirov za krite obveznice v EU) (2016), EBA-Op-2016-23.

- (10) Krite obveznice tradicionalno izdajajo kreditne institucije. Osnovni namen kritih obveznic je zagotoviti financiranje za kredite, ena od temeljnih dejavnosti kreditnih institucij pa je odobranje kreditov v velikem obsegu. Posledično morajo krite obveznice, da bi bile deležne ugodnejše obravnave na podlagi prava Unije, izdati kreditne institucije.
- (11) Omejevanje izdajanja kritih obveznic na kreditne institucije zagotavlja, da ima izdajatelj potrebno znanje za upravljanje kreditnega tveganja v zvezi s krediti v kritnem premoženju. Poleg tega zagotavlja, da za izdajatelja veljajo kapitalske zahteve, ki ščitijo vlagatelje na podlagi mehanizma dvojnega zavarovanja, ki vlagatelju, pa tudi nasprotni stranki v pogodbah o izvedenih finančnih instrumentih, daje terjatev do izdajatelja krite obveznice in kritnih sredstev. Omejevanje izdajanja kritih obveznic na kreditne institucije tako zagotavlja, da bodo krite obveznice še naprej varen in učinkovit instrument financiranja, s čimer bodo prispevale k zaščiti vlagateljev in finančni stabilnosti, ki sta pomembna cilja javne politike v skupnem interesu. To je tudi v skladu s pristopom dobro delujočih nacionalnih trgov, na katerih je izdajanje kritih obveznic dovoljeno samo kreditnim institucijam.
- (12) Zato je primerno, da smejo v skladu s pravom Unije krite obveznice izdajati samo kreditne institucije, kakor so opredeljene v točki 1 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Za specializirane hipotekarne kreditne institucije je značilno, da od javnosti ne sprejemajo vlog, ampak druga vračljiva sredstva in kot take spadajo pod opredelitev pojma „kreditna institucija“, kakor je določeno v Uredbi (EU) št. 575/2013. Brez poseganja v pomožne dejavnosti, ki jih dovoljuje veljavno nacionalno pravo, so specializirane hipotekarne kreditne institucije tiste, ki dajejo samo hipotekarne kredite in kredite javnemu sektorju, vključno s financiranjem kreditov, odkupljenih od drugih kreditnih institucij. Glavni namen te direktive je urediti pogoje, pod katerimi lahko navedene kreditne institucije izdajo krite obveznice kot instrument financiranja, tako da se določijo zahteve glede produkta in vzpostavi posebni nadzor produkta, ki velja za kreditne institucije, da se zagotovi visoka raven zaščite vlagateljev.
- (13) Obstoj mehanizma dvojnega zavarovanja je bistven koncept in element številnih obstoječih nacionalnih okvirov za krite obveznice. Je tudi temeljna lastnost kritih obveznic iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES. Zato je treba ta koncept podrobneje določiti in tako zagotoviti, da bodo imeli vlagatelji in nasprotne stranke pogodb o izvedenih finančnih instrumentih po vsej Uniji terjatev do izdajatelja krite obveznice in do kritnih sredstev pod harmoniziranimi pogoji.
- (14) Tudi izvzetost iz stečaja bi morala biti bistvena lastnost kritih obveznic, da se zagotovi, da se vlagatelji v krite obveznice poplačajo ob zapadlosti obveznice. Samodejna pospešitev poplačila ob insolventnosti ali reševanju izdajatelja lahko zmoti prednostno razvrstitev vlagateljev v krite obveznice. Zato je pomembno zagotoviti, da se vlagatelji v krite obveznice poplačajo v skladu s pogodbenim razporedom, in sicer tudi v primeru insolventnosti ali reševanja. Izvzetost iz stečaja je posledično neposredno povezana z mehanizmom dvojnega zavarovanja in bi zato tudi morala biti temeljna lastnost okvira za krite obveznice.
- (15) Še ena temeljna lastnost obstoječih nacionalnih okvirov za krite obveznice je zahteva, da so kritna sredstva zelo visoke kakovosti, da se zagotovi stabilnost kritnega premoženja. Za kritna sredstva je značilno, da imajo posebne lastnosti v zvezi s plačilnimi terjatvami in sredstvi zavarovanja takih kritnih sredstev. Zato je primerno določiti splošne lastnosti glede kakovosti primernih kritnih sredstev.
- (16) Sredstva iz člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 bi morala biti primerna kritna sredstva znotraj okvira za krite obveznice. Kritna sredstva, ki ne izpolnjujejo več zahtev iz člena 129(1) navedene uredbe, bi morala še naprej biti primerna kritna sredstva iz točke (b) člena 6(1) te direktive, če izpolnjujejo zahteve te direktive. Primerna na podlagi te direktive so lahko tudi druga kritna sredstva podobno visoke kakovosti, če ta kritna sredstva izpolnjujejo zahteve te direktive, vključno z zahtevami glede sredstev zavarovanja terjatve za plačilo. Pri stvarnih sredstvih zavarovanja bi bilo treba lastništvo evidentirati v javnem registru in tako zagotoviti izvršljivost. Kadar javni register ne obstaja, bi morale države članice imeti možnost, da vzpostavijo alternativen način izdajanja potrdil o lastništvu in terjatvah, ki bi bil primerljiv s tistim, ki ga omogoča javno evidentiranje obremenjenega fizičnega sredstva. Kadar države članice

uporabijo takšen alternativni način izdajanja potrdil, bi morale tudi določiti postopek za evidentiranje sprememb lastništva in terjatev. Izpostavljenosti do kreditnih institucij bi morale biti primerna kritna sredstva iz točke (a) ali (b) člena 6(1) te direktive, odvisno od tega, ali izpolnjujejo zahteve člena 129 Uredbe (EU) št. 575/2013. Tudi izpostavljenosti do zavarovalnic bi morale biti primerna kritna sredstva iz točke (b) člena 6(1) te direktive. Krediti javnim podjetjem, kakor so opredeljena v točki (b) člena 2 Direktive Komisije 2006/111/ES⁽¹⁾, ali krediti za katera ta javna podjetja jamčijo, so lahko primerna kritna sredstva pod pogojem, da javna podjetja zagotavljajo osnovne javne storitve za vzdrževanje ključnih družbenih dejavnosti.

Poleg tega bi morala takšna javna podjetja svoje storitve opravljati na podlagi koncesije ali dovoljenja javnih organov, biti pod javnim nadzorom in imeti zadostna pooblastila za ustvarjanje prihodkov, da se zagotovi njihova solventnost. Kadar se države članice odločijo, da bodo v svojem nacionalnem okviru dovolile sredstva v obliki kreditov javnim podjetjem ali kreditov, za katera ta jamčijo, bi morale ustrezno upoštevati morebiten učinek dovolitve takšnih sredstev na konkurenco. Ne glede na njihovo lastništvo se kreditne institucije in zavarovalnice ne bi smele šteti za javna podjetja. Države članice bi morale imeti možnost, da v svojih nacionalnih okvirih določena sredstva izključijo iz primernosti za vključitev v kritno premoženje. Da bi lahko vlagatelji v krite obveznice bolje ocenili tveganje programa kritih obveznic, bi morale države članice določiti tudi pravila o razpršitvi tveganj glede razdrobljenosti in pomembne koncentracije, o številu kreditov ali izpostavljenosti v kritnem premoženju in o številu nasprotnih strank. Države članice bi morale imeti možnost, da se odločijo o ustreznih ravni razdrobljenosti in pomembne koncentracije, ki se zahteva v njihovem nacionalnem pravu.

- (17) Krite obveznice imajo posebne strukturne lastnosti, katerih cilj je vedno zaščititi vlagatelje. Te lastnosti vključujejo zahtevo, da imajo vlagatelji v krite obveznice terjatev ne samo do izdajatelja, ampak tudi do sredstev v kritnem premoženju. Te strukturne zahteve, ki so povezane s produktom, se razlikujejo od bonitetnih zahtev, ki veljajo za kreditno institucijo, ki izda krite obveznice. Ne bi se smele osredotočati na zagotavljanje dobrega bonitetnega stanja institucije izdajateljice, ampak na zaščito vlagateljev tako, da uvedejo posebne zahteve za samo krito obveznico. Poleg posebnih zahtev za uporabo visokokakovostnih kritnih sredstev je primerno urejati tudi splošne zahteve glede lastnosti kritnega premoženja, da se dodatno okrepi zaščita vlagateljev. Navedene zahteve bi morale vključevati posebna pravila, namenjena zaščiti kritnega premoženja, kot so pravila o ločevanju kritnih sredstev. Ločevanje je mogoče doseči na različne načine, na primer v bilanci stanja, s subjekti za posebne namene ali na druge načine. Namen ločevanja kritnih sredstev pa je v vsakem primeru ta, da upniki, razen vlagateljev v krite obveznice, ne morejo zakonito dostopati do njih.
- (18) Urediti bi bilo treba tudi lokacijo sredstev zavarovanja, da bi zagotovili izvrševanje pravic vlagateljev. Pomembno je tudi, da države članice določijo pravila o sestavi kritnega premoženja. Poleg tega bi morale biti v tej direktivi določene tudi zahteve glede kritja, ki ne bi posegale v pravico držav članic, da dovolijo druge načine zmanjševanja tveganj, npr. glede valut in obrestnih mer. Določiti bi bilo treba izračun kritja in pogoje, pod katerimi je v kritno premoženje mogoče vključiti izvedene finančne instrumente, da bi zagotovili, da za kritno premoženje po vsej Uniji veljajo skupni visoki standardi kakovosti. Pri izračunu kritja bi bilo treba za glavnico upoštevati nominalno načelo. Države članice bi morale imeti možnost uporabiti drugo metodo izračuna, kot je nominalno načelo, pod pogojem, da je bolj preudarna, in sicer da se z njo ne izračuna višji količnik kritja, pri čemer so kritna sredstva števec in obveznosti kritih obveznic imenovalci. Države članice bi morale prav tako imeti možnost zahtevati raven presežnega zavarovanja za krite obveznice, ki jih izdajo kreditne institucije v zadevni državi članici, ki je višja od zahteve glede kritja, določene v tej direktivi.
- (19) Več držav članic že zahteva, da skrbnik kritnega premoženja opravlja določene naloge, povezane s kakovostjo primernih sredstev in zagotavlja izpolnjevanje nacionalnih zahtev glede kritja. Da bi harmonizirali obravnavo kritih obveznic po vsej Uniji, je zato pomembno, da so naloge in odgovornosti skrbnika kritnega premoženja, kadar se ta zahteva z nacionalnim okvirom, jasno opredeljene. Obstoječi skrbniki kritnega premoženja ne odpravljajo odgovornosti nacionalnih pristojnih organov glede javnega nadzora kritih obveznic, zlasti v zvezi z izpolnjevanjem zahtev iz določb nacionalnega prava za prenos te direktive.

⁽¹⁾ Direktiva Komisije 2006/111/ES z dne 16. novembra 2006 o preglednosti finančnih odnosov med državami članicami in javnimi podjetji ter o finančni preglednosti znotraj določenih podjetij (UL L 318, 17.11.2006, str. 17).

- (20) Člen 129 Uredbe (EU) št. 575/2013 določa več pogojev, ki jih morajo izpolnjevati krite obveznice, zavarovane s strani ustanov za listinjenje. Eden od teh pogojev zadeva obseg, v katerem je mogoče uporabiti to vrsto kritnih sredstev, in omejuje uporabo takih struktur na 10 % zneska neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic. Pristojni organi lahko ta pogoj v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 opustijo. Komisija je v pregledu glede primernosti te opustitve ugotovila, da bi se smeli instrumenti listinjenja ali krite obveznice kot kritna sredstva za izdajanje kritih obveznic uporabljati samo za druge krite obveznice (v nadaljnjem besedilu: združene strukture kritih obveznic znotraj skupine), vendar brez omejitev v zvezi z zneskom neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic. Da bi zagotovili optimalno raven preglednosti, kritno premoženje za zunanje izdane krite obveznice ne bi smelo vsebovati notranje izdanih kritih obveznic različnih kreditnih institucij znotraj iste skupine. Ker uporaba združenih struktur kritih obveznic znotraj skupine pomeni izvzetje iz omejitev za izpostavljenosti kreditne institucije iz člena 129 Uredbe (EU) št. 575/2013, bi bilo treba zahtevati, da notranje in zunanje izdane krite obveznice v trenutku izdaje ustrezajo stopnji kreditne kakovosti 1 ali - v primeru naknadne spremembe stopnje kreditne kakovosti in če to odobrijo pristojni organi - stopnji kreditne kakovosti 2. Kadar notranje ali zunanje izdane krite obveznice te zahteve ne izpolnjujejo več, notranje izdane krite obveznice ne morejo več škoditi kot primerna sredstva v skladu s členom 129 Uredbe (EU) št. 575/2013, zaradi česar zunanje izdane krite obveznice iz ustreznega kritnega premoženja niso več upravičene do izvzetja iz člena 129(1b) navedene uredbe.

Kadar te notranje izdane krite obveznice ne izpolnjujejo več ustrezne zahteve glede stopnje kreditne kakovosti, vendar izpolnjujejo vse zahteve te direktive, bi vseeno morale biti primerna kritna sredstva za namen te direktive in bi zato morale biti dovoljene, da se tudi za zunanje izdane krite obveznice, ki so zavarovane s temi notranje izdanimi kritimi obveznicami ali drugimi sredstvi, ki izpolnjujejo zahteve te direktive, uporabi oznaka „evropska krita obveznica“. Države članice bi morale imeti možnost, da dovolijo uporabo takšnih struktur. Kreditne institucije, ki pripadajo skupini, ki se nahaja v različnih državah članicah, lahko torej takšne strukture dejansko uporabijo le, če so se vse zadevne države članice odločile dovoliti njihovo uporabo in so zadevno določbo prenesle v svoje pravo.

- (21) Male kreditne institucije se pri izdaji kritih obveznic soočajo s težavami, saj vzpostavitev programov kritih obveznic pogosto vključuje visoke začetne stroške. Likvidnost je prav tako zelo pomembna na trgih kritih obveznic, v veliki meri pa jo določa obseg neporavnanih obveznosti iz naslova obveznic. Zato je primerno omogočiti skupno financiranje dveh ali več kreditnih institucij, da se omogoči izdaja kritih obveznic malim kreditnim institucijam. To bi omogočilo združevanje kritnih sredstev več kreditnih institucij kot kritnih sredstev za krite obveznice, ki jih izda ena kreditna institucija, ter spodbudilo izdajanje kritih obveznic v tistih državah članicah, kjer trenutno ni dobro razvitega trga kritih obveznic. Zahteve za uporabo dogovorov o skupnem financiranju bi morale zagotoviti, da bodo kritna sredstva, ki se prodajo, ali, če država članica dovoljuje to možnost, na podlagi dogovora o finančnem zavarovanju v skladu z Direktivo 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹²⁾ preneseno na kreditno institucijo izdajateljico, izpolnjevala zahteve za kritna sredstva glede primernosti in ločevanja iz prava Unije.

- (22) Preglednost kritnega premoženja, ki varuje krito obveznico, je bistven del te vrste finančnih instrumentov, saj povečuje primerljivost in vlagateljem omogoča, da opravijo potrebno oceno tveganja. Pravo Unije vključuje pravila za pripravo, odobritev in distribucijo prospekta, ki se objavi ob javni ponudbi vrednostnih papirjev ali sprejemu vrednostnih papirjev v trgovanje na reguliranem trgu, ki je v državi članici ali deluje v njej. Nacionalni zakonodajalci in udeleženci na trgu so sčasoma oblikovali več pobud, ki dopolnjujejo tako pravo Unije, glede informacij, ki jih je treba razkriti vlagateljem v krite obveznice. Vendar je treba v pravu Unije določiti, do kakšnega minimalnega skupnega obsega informacij bi morali imeti vlagatelji dostop pred nakupom kritih obveznic ali ob njihovem nakupu. Države članice bi morale imeti možnost, da te minimalne zahteve dopolnijo z dodatnimi določbami.

⁽¹²⁾ Direktiva 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju (UL L 168, 27.6.2002, str. 43).

- (23) Temeljni element pri zagotavljanju zaščite vlagateljev v krite obveznice je zmanjševanje likvidnostnega tveganja instrumenta. To je ključno za zagotavljanje pravočasnega poplačila obveznosti, povezanih s krito obveznico. Zato je primerno uvesti likvidnostno rezervo kritnega premoženja, da se obravnavajo tveganja likvidnostnega primanjkljaja, kot so neuskklajenosti zapadlosti in obrestnih mer, prekinitve plačil, tveganja združevanja, plačilne obveznosti iz naslova pogodb o izvedenih finančnih instrumentih in druge operativne obveznosti, ki zapadejo v okviru programa kritih obveznic. Kreditna institucija se lahko znajde v položaju, ko težko izpolni zahtevo glede likvidnostne rezerve kritnega premoženja, na primer v stresnih razmerah, ko se rezerva uporablja za kritje odlivov. Pristojni organi, določeni v skladu s to direktivo, bi morali spremljati izpolnjevanje zahteve glede likvidnostne rezerve kritnega premoženja in po potrebi sprejeti ukrepe, s katerimi bi zagotovili, da kreditna institucija izpolnjuje zahtevo glede likvidnostne rezerve. Likvidnostna rezerva kritnega premoženja se razlikuje od splošnih likvidnostnih zahtev, naloženih kreditnim institucijam v skladu z drugimi pravnimi akti Unije, saj je neposredno povezana s kritnim premoženjem in je namenjena zmanjševanju likvidnostnih tveganj, ki so specifična za kritno premoženje. Da bi zmanjšale regulativno obremenitev na najmanjšo možno raven, bi morale države članice imeti možnost, da dovolijo ustrezno povezanost z likvidnostnimi zahtevami, določenimi z drugimi pravnimi akti Unije, ki služijo drugim namenom kot likvidnostna rezerva kritnega premoženja. Države članice bi zato morale imeti tudi možnost, da se odločijo, da se do datuma, ko se ti pravni akti Unije spremenijo, zahteva glede likvidnostne rezerve kritnega premoženja uporablja samo, če pravo Unije kreditni instituciji ne nalaga nobenih drugih likvidnostnih zahtev za obdobje, ki ga pokrivajo takšne druge zahteve.

Pri takšnih odločitvah bi bilo treba preprečiti, da bi za kreditne institucije veljala obveznost, da za isto obdobje iste odlive krijejo z različnimi likvidnimi sredstvi. Možnost držav članic, da se odločijo, da se likvidnostna rezerva kritnega premoženja ne bo uporabljala, bi bilo treba ponovno oceniti v okviru prihodnjih sprememb likvidnostnih zahtev za kreditne institucije v skladu s pravom Unije, vključno z veljavno delegirano uredbo, sprejeto na podlagi člena 460 Uredbe (EU) št. 575/2013. Razen z zagotavljanjem likvidnih sredstev bi se likvidnostna tveganja lahko obravnavala tudi na drugačen način, na primer z izdajanjem kritih obveznic, za katere se uporabljajo strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, pri čemer sprožilci rešujejo likvidnostni primanjkljaj ali stresne razmere. V takih primerih bi morale imeti države članice možnost, da dovolijo izračun likvidnostne rezerve na podlagi končnega datuma zapadlosti krite obveznice, pri čemer se upoštevajo morebitna podaljšanja zapadlosti, sprožilci pa rešujejo likvidnostna tveganja. Poleg tega bi morale imeti države članice možnost dovoliti, da se likvidnostne zahteve za kritno premoženje ne uporabljajo za krite obveznice, za katere veljajo zahteve ujemanja financiranja, pri katerem vplačila pogodbeno zapadejo pred izplačili in so pred tem uvrščena v visoko likvidna sredstva.

- (24) V številnih državah članicah so se oblikovale inovativne strukture za profile zapadlosti, namenjene obravnavi morebitnih likvidnostnih tveganj, vključno z neuskklajenostmi zapadlosti. Te strukture vključujejo možnost podaljšanja načrtovane zapadlosti krite obveznice za določeno obdobje ali omogočajo, da denarni tokovi iz kritnih sredstev preidejo neposredno na vlagatelje v krite obveznice. Da bi po Uniji harmonizirali strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, je pomembno določiti pogoje, pod katerimi lahko države članice dovolijo te strukture, da se zagotovi, da niso prezapletene ali da vlagateljev ne izpostavljajo povečanim tveganjem. Pomemben element teh pogojev je tudi zagotoviti, da kreditna institucija zapadlosti ne more podaljšati po lastni presoji. Veljati bi moralo, da se sme zapadlost podaljšati samo v primeru objektivnih in jasno opredeljenih sprožilnih dogodkov, določenih v nacionalnem pravu, ali če se takšni dogodki pričakujejo v bližnji prihodnosti. Ti sprožilci bi morali biti namenjeni preprečevanju neplačila, na primer z reševanjem likvidnostnega primanjkljaja, nedelovanja trga ali motenj na trgu. Podaljšanje zapadlosti bi lahko poleg tega olajšalo postopek urejenega prenehanja kreditnih institucij, ki izdajajo krite obveznice, saj bi v primeru insolventnosti ali reševanja lahko preprečilo prisilno prodajo sredstev.
- (25) Obstoje okvira posebnega javnega nadzora je element, ki opredeljuje krite obveznice v skladu s členom 52(4) Direktive 2009/65/ES. Vendar navedena direktiva ne določa narave in vsebine takšnega nadzora ali organov, ki bi morali biti pristojni za opravljanje takšnega nadzora. Zato je nujno, da so sestavni elementi takega javnega nadzora kritih obveznic harmonizirani in da so naloge in odgovornosti nacionalnih pristojnih organov, ki ga opravljajo, jasno določene.
- (26) Ker je javni nadzor kritih obveznic ločen od nadzora kreditnih institucij v Uniji, bi morale države članice imeti možnost, da za opravljanje javnega nadzora kritih obveznic določijo druge nacionalne pristojne organe, kot so tisti, ki opravljajo splošni nadzor kreditne institucije. Da pa bi zagotovili skladnost izvajanja javnega nadzora kritih obveznic po vsej Uniji, je treba zahtevati, da pristojni organi, ki opravljajo javni nadzor kritih obveznic, tesno sodelujejo s pristojnimi organi, ki opravljajo splošni nadzor kreditnih institucij, ter po potrebi z organom za reševanje.

- (27) Javni nadzor kritih obveznic bi moral vključevati izdajo dovoljenja kreditnim institucijam za izdajo kritih obveznic. Ker bi krite obveznice smele izdajati samo kreditne institucije, bi bilo dovoljenje za delovanje kot kreditna institucija predpogoj za izdajo navedenega dovoljenja. Medtem ko je v državah članicah, ki sodelujejo v enotnem mehanizmu nadzora, v skladu s točko (a) člena 4(1) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 ⁽¹³⁾ za izdajo dovoljenja kreditnim institucijam zadolžena Evropska centralna banka, bi morali biti za izdajo dovoljenja za izdajanje kritih obveznic in izvajanje javnega nadzora kritih obveznic pristojni le organi, določeni v skladu s to direktivo. Posledično bi morala ta direktiva določiti pogoje, pod katerimi lahko kreditne institucije z dovoljenjem v skladu s pravom Unije pridobijo dovoljenje za opravljanje dejavnosti izdajanja kritih obveznic.
- (28) Področje uporabe dovoljenja bi se moralo nanašati na program kritih obveznic. Ta program bi moral biti pod nadzorom v skladu s to direktivo. Kreditna institucija ima lahko več kot en program kritih obveznic. V tem primeru bi bilo treba zahtevati ločeno dovoljenje za vsak program. Program kritih obveznic lahko vključuje enega ali več kritnih premoženj. Več kritnih premoženj ali različne izdaje (različne mednarodne identifikacijske številke vrednostnih papirjev (ISIN)) v okviru istega programa kritih obveznic ne nakazujejo nujno na obstoj več ločenih programov kritih obveznic.
- (29) Ko se začnejo uporabljati določbe nacionalnega prava za prenos te direktive, se za obstoječe programe kritih obveznic ne bi smela zahtevati pridobitev novega dovoljenja. V zvezi s kritimi obveznicami, izdanimi v okviru obstoječih programov kritih obveznic po datumu začetka uporabe določb nacionalnega prava za prenos te direktive, pa bi morale kreditne institucije izpolnjevati vse zahteve iz te direktive. Tako izpolnjevanje zahtev bi morali nadzirati pristojni organi, ki so v skladu s to direktivo določeni v okviru javnega nadzora kritih obveznic. Države članice bi lahko v skladu z nacionalno zakonodajo dale smernice v zvezi s postopkom za ocenjevanje izpolnjevanja zahtev po datumu, od katerega morajo države članice uporabljati določbe nacionalnega prava za prenos te direktive. Pristojni organi bi morali imeti možnost pregledati program kritih obveznic in oceniti, ali bi bilo treba dovoljenje za ta program spremeniti. Potreba po spremembi bi lahko nastala zaradi bistvenih sprememb poslovnega modela kreditne institucije, ki izda krite obveznice, na primer po spremembi nacionalnega okvira za krite obveznice ali zaradi sprejetih odločitev kreditne institucije. Te spremembe bi se lahko štejele za bistvene, kadar bi zahtevale ponovno oceno pogojev, pod katerimi je bilo izdano dovoljenje za izdajo kritih obveznic.
- (30) Kadar država članica določi, da se imenuje posebni upravitelj, bi morala imeti možnost, da določi pravila o pristojnostih takih posebnih upraviteljev in operativnih zahtevah zanje. S temi pravili bi lahko določila, da lahko posebni upravitelj zbira le vloge ali druga vračljiva sredstva profesionalnih vlagateljev, ne pa vlog ali drugih vračljivih sredstev potrošnikov in malih vlagateljev.
- (31) Države članice bi morale za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti, naloženih kreditnim institucijam, ki izdajajo krite obveznice, in za zagotovitev podobne obravnave in izpolnjevanja obveznosti po vsej Uniji, določiti upravne kazni in druge upravne ukrepe, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Države članice bi morale imeti tudi možnost, da določijo kazenske sankcije namesto upravnih kazni. Države članice, ki se odločijo, da bodo določile kazenske sankcije, bi morale Komisijo obvestiti o zadevnih določbah kazenskega prava.
- (32) Upravne kazni in drugi upravni ukrepi, ki jih določijo države članice, bi morali izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki navedenih kazni ali ukrepov, merili, ki jih je treba upoštevati pri njihovi uporabi, objavo obveznosti pristojnih organov, ki opravljajo javni nadzor kritih obveznic, pristojnostmi za naložitev kazni in višino upravnih denarnih kazni, ki se lahko naložijo. Preden se sprejme odločitev za naložitev upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov, je treba naslovniku dati možnost, da poda izjavo. Vseeno pa bi morale države članice imeti možnost, da določijo izjeme za pravico do izjave v zvezi z upravnimi ukrepi, ki niso upravne kazni. Vsaka taka izjema bi morala biti omejena na primere neposredne nevarnosti, pri katerih so potrebni takojšnji ukrepi, da bi preprečili znatne izgube za tretje osebe, kot so vlagatelji v krite obveznice, ali da bi preprečili ali odpravili znatno škodo za finančni sistem. V teh primerih bi bilo treba naslovniku dati možnost, da poda izjavo po naložitvi ukrepa.

⁽¹³⁾ Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).

- (33) Države članice bi morale zagotoviti, da pristojni organi, ki opravljajo javni nadzor kritih obveznic, pri določanju vrste upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov in višine navedenih kazni upoštevajo vse ustrezne okoliščine, da bi zagotovile dosledno uporabo upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov po vsej Uniji. Države članice lahko upravne ukrepe uvedejo tudi v zvezi s podaljšanjem zapadlosti v okviru struktur zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati. Kadar države članice določijo take ukrepe, bi lahko z njimi pristojnim organom omogočile razveljavitev podaljšanja zapadlosti in določile pogoje za tako razveljavitev, da bi ukrepali v primeru, ko kreditna institucija podaljša zapadlost s kršitvijo objektivnih sprožilcev, določenih v nacionalnem pravu, ali da bi zagotovili finančno stabilnost in zaščitili vlagatelje.
- (34) Da bi zaznali morebitne kršitve zahtev v zvezi z izdajanjem in trženjem kritih obveznic, bi morali imeti pristojni organi, ki opravljajo javni nadzor kritih obveznic, potrebna preiskovalna pooblastila in učinkovite mehanizme za spodbujanje prijav morebitnih ali dejanskih kršitev. Navedeni mehanizmi ne bi smeli vplivati na pravice do obrambe osebe ali subjekta, na katerega bi izvajanje navedenih pooblastil in mehanizmov lahko negativno vplivalo.
- (35) Pristojni organi, ki opravljajo javni nadzor kritih obveznic, bi morali imeti tudi pooblastilo za naložitev upravnih kazni in sprejetje drugih upravnih ukrepov, da bi zagotovili največje možno področje uporabe za ukrepanje po kršitvi in pripomogli k preprečevanju nadaljnjih kršitev, ne glede na to, ali se taki ukrepi po nacionalnem pravu štejejo kot upravna kazen ali drug upravni ukrep. Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da določijo kazni poleg tistih, določenih v tej direktivi.
- (36) Za obstoječe nacionalne zakone o kritih obveznicah je značilno, da zanje veljajo podrobne ureditve na nacionalni ravni ter nadzor izdaj in programov kritih obveznic, kar zagotavlja, da se pravice vlagateljev v krite obveznice vedno uresničujejo. Navedeni nadzor vključuje stalno spremljanje lastnosti programa, zahtev glede kritja in kakovosti kritnega premoženja. Ustrezen obseg informacij za vlagatelje o regulativnem okviru, ki ureja izdajanje kritih obveznic, je bistveni element zaščite vlagateljev. Zato je primerno zagotoviti, da pristojni organi redno objavljajo informacije glede nacionalnih določb nacionalnega prava za prenos te direktive in o tem, kako izvajajo javni nadzor kritih obveznic.
- (37) Krite obveznice se v Uniji trenutno tržijo pod nacionalnimi poimenovanji in oznakami, med katerimi so nekateri zelo uveljavljeni, drugi pa ne. Zato se zdi primerno omogočiti kreditnim institucijam, ki izdajajo krite obveznice v Uniji, da uporabljajo posebno oznako „evropska krita obveznica“, kadar prodajajo krite obveznice vlagateljem iz Unije in tretjih držav, pod pogojem, da te krite obveznice izpolnjujejo zahteve iz te direktive. Če takšne krite obveznice izpolnjujejo tudi zahteve iz člena 129 Uredbe (EU) št. 575/2013, bi bilo treba kreditnim institucijam omogočiti, da zanje uporabijo oznako „evropska krita obveznica (premijska)“. Ta oznaka, ki bi sporočala, da krite obveznice izpolnjujejo določene dodatne zahteve in da to zagotavlja njihovo višjo in prepoznavno kakovost, bi lahko bila privlačna celo za države članice z uveljavljenimi nacionalnimi znaki. Namen oznak „evropska krita obveznica“ in „evropska krita obveznica (premijska)“ je vlagateljem olajšati oceno kakovosti kritih obveznic in tako poskrbeti, da bodo krite obveznice kot naložbeni produkt bolj privlačne, tako v Uniji kot zunaj nje. Uporaba teh dveh oznak pa bi morala biti neobvezna in države članice bi morale imeti možnost, da ohranijo lastne nacionalne okvire za poimenovanja in označevanje vzporedno z navedenima oznakama.
- (38) Da bi Komisija ocenila uporabo te direktive, bi morala v tesnem sodelovanju z EBA spremljati razvoj kritih obveznic v Uniji ter Evropskemu parlamentu in Svetu poročati o ravni zaščite vlagateljev in razvoju trgov kritih obveznic. Poročilo bi se moralo osredotočiti tudi na razvoj v zvezi s sredstvi, s katerimi se zavaruje izdaja kritih obveznic. Ker se uporaba struktur zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, povečuje, bi morala Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu poročati tudi o delovanju kritih obveznic s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, ter tveganjih in koristih, ki izhajajo iz izdaje takih kritih obveznic.

- (39) Udeleženci na trgu in drugi so kot dodatni instrument bank za financiranje realnega gospodarstva predlagali novo vrsto finančnih instrumentov z imenom evropske zavarovane obveznice, ki so zavarovane s sredstvi, ki so bolj tvegana kot izpostavljenosti do javnega sektorja in hipotekarni krediti ter niso primerna kritna sredstva v skladu s to direktivo. Komisija se je 3. oktobra 2017 posvetovala z EBA, da bi ocenila, v kolikšni meri bi se lahko pri evropskih zavarovanih obveznicah uporabile najboljše prakse, ki jih je EBA opredelila v zvezi s tradicionalnimi kritimi obveznicami, pa tudi ustrezno obravnavo tveganj evropskih zavarovanih obveznic in možni učinek izdaj teh obveznic na raven obremenitve bančnih bilanc stanja. EBA je v odgovor na to 24. julija 2018 izdala poročilo. Komisija je vzporedno s poročilom EBA 12. oktobra 2018 objavila študijo. V študiji Komisije in poročilu EBA je bilo ugotovljeno, da je potrebna nadaljnja ocena, na primer v zvezi z regulativno obravnavo. Komisija bi zato morala še naprej ocenjevati, ali bi bil za evropske zavarovane obveznice primeren zakonodajni okvir, ter Evropskemu parlamentu in Svetu predložiti poročilo o svojih ugotovitvah, po potrebi pa ob tem predložiti tudi zakonodajni predlog.
- (40) Trenutno ne obstaja režim enakovrednosti za priznavanje kritih obveznic s strani Unije, ki jih izdajo kreditne institucije v tretjih državah, razen v bonitetnem smislu, kjer se ugodnejša obravnava z vidika likvidnosti pod določenimi pogoji odobri za nekatere obveznice tretjih držav. Komisija bi zato morala v tesnem sodelovanju z EBA oceniti potrebo in smiselnost uvedbe režima enakovrednosti za izdajatelje kritih obveznic in vlagatelje vanje iz tretjih držav. Komisija bi morala najpozneje dve leti po datumu, od katerega morajo države članice uporabljati določbe nacionalnega prava za prenos te direktive, o tem Evropskemu parlamentu in Svetu predložiti poročilo in po potrebi zakonodajni predlog.
- (41) Za krite obveznice je značilno, da imajo načrtovano zapadlost več let. Zato je treba vključiti prehodne ukrepe, da bi preprečili vpliv na krite obveznice, izdane pred 8. julijem 2022. Krite obveznice, izdane pred tem datumom, bi zato morale še naprej stalno izpolnjevati zahteve iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES in biti izvzete iz večine novih zahtev iz te direktive. V zvezi s takimi kritimi obveznicami bi bilo treba omogočiti, da še naprej štejejo kot krite obveznice, če njihovo skladnost s členom 52(4) Direktive 2009/65/ES, kot se uporablja na dan njihove izdaje, in zahtev te direktive, ki se uporabljajo zanje, nadzirajo pristojni organi, določeni v skladu s to direktivo. Takšen nadzor ne bi smel vključevati izpolnjevanja zahtev te direktive, iz katerih so te krite obveznice izvzete. V nekaterih državah članicah so kode ISIN odprte za daljše obdobje, tako da se lahko krite obveznice s to kodo še naprej izdajajo in da se tako poveča obseg (velikost izdaje) določene krite obveznice (posebne izdaje). Prehodni ukrepi bi morali zajemati tudi posebne izdaje kritih obveznic s kodami ISIN, ki so bile odprte pred 8. julijem 2022, pri čemer bi bilo treba upoštevati več omejitev.
- (42) Zaradi določitve enotnega okvira za krite obveznice bi bilo treba spremeniti opis kritih obveznic v členu 52(4) Direktive 2009/65/ES. Direktiva 2014/59/EU krite obveznice opredeljuje s sklicevanjem na člen 52(4) Direktive 2009/65/ES. Ker bi bilo treba to opredelitev spremeniti, bi bilo treba spremeniti tudi Direktivo 2014/59/EU. Da bi se izognili vplivu na krite obveznice, izdane v skladu s členom 52(4) Direktive 2009/65/ES pred 8. julijem 2022, bi morali navedene krite obveznice do njihove zapadlosti še naprej imenovati krite obveznice. Direktivi 2009/65/ES in 2014/59/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.
- (43) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽¹⁴⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takšnih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (44) Ker cilja te direktive, in sicer vzpostavitev enotnega okvira za krite obveznice, ki bo zagotavljal, da bodo strukturne lastnosti kritih obveznic po vsej Uniji ustrezale nižjemu profilu tveganja, ki je upravičen do ugodnejše obravnave v Uniji, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi potrebe po nadaljnjem razvoju trga kritih obveznic in podpore čezmejnim naložbam v Uniji mogoče lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe

⁽¹⁴⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

- (45) Opravljeno je bilo posvetovanje z Evropsko centralno banko, ki je mnenje podala 22. avgusta 2018.
- (46) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁵⁾ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal 12. oktobra 2018.
- (47) Kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, obdelujejo znatne količine osebnih podatkov. Pri takšni obdelavi bi morale v vsakem trenutku spoštovati Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁶⁾. Enako bi se morala obdelava osebnih podatkov s strani EBA, ko v skladu s to direktivo vzdržuje osrednjo zbirko podatkov o upravnih kaznih in drugih upravnih ukrepih, o katerih ga obveščajo pristojni nacionalni organi, izvajati v skladu z Uredbo (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁷⁾ –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta direktiva določa naslednja pravila za zaščito vlagateljev, ki zadevajo:

- (1) zahteve za izdajanje kritih obveznic;
- (2) strukturne lastnosti kritih obveznic;
- (3) javni nadzor kritih obveznic;
- (4) zahteve glede objave v zvezi s kritimi obveznicami.

Člen 2

Področje uporabe

Ta direktiva se uporablja za krite obveznice, ki jih izdajo kreditne institucije s sedežem v Uniji.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „krita obveznica“ pomeni dolžniško obveznost, ki jo izda kreditna institucija v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos obveznih zahtev te direktive in je zavarovana s kritnimi sredstvi, v zvezi s katerimi lahko vlagatelji v krite obveznice neposredno uveljavljajo pravice kot prednostni upniki;

⁽¹⁵⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽¹⁶⁾ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

⁽¹⁷⁾ Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL L 295, 21.11.2018, str. 39).

- (2) „program kritih obveznic“ pomeni strukturne značilnosti izdaje kritih obveznic, določene na podlagi zakonskih predpisov in pogodbenih pogojev, v skladu z dovoljenjem, izdanim kreditni instituciji, ki izda krite obveznice;
- (3) „kritno premoženje“ pomeni jasno določen nabor sredstev, s katerimi so zavarovane plačilne obveznosti, povezane s kritimi obveznicami, in ki so ločena od drugih sredstev, ki jih poseduje kreditna institucija, ki izda krite obveznice;
- (4) „kritna sredstva“ pomeni sredstva, vključena v kritno premoženje;
- (5) „sredstva zavarovanja“ pomeni stvarna sredstva in sredstva v obliki izpostavljenosti, s katerimi so zavarovana kritna sredstva;
- (6) „ločevanje“ pomeni aktivnosti, ki jih izvede kreditna institucija, ki izda krite obveznice, s katerimi izbere kritna sredstva in zagotovi, da upniki, ki niso vlagatelji v krite obveznice ali nasprotnne stranke pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ne morejo zakonito dostopati do njih;
- (7) „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kakor je opredeljena v točki 1 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (8) „specializirana hipotekarna kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, ki kredite financira izključno ali predvsem z izdajanjem kritih obveznic, ki ji je zakonsko dovoljeno samo dajanje hipotekarnih kreditov in kreditov javnemu sektorju ter ki ne sme sprejemati vlog, sprejema pa druga vračljiva sredstva od javnosti;
- (9) „samodejna pospešitev“ pomeni situacijo, v kateri krita obveznica v primeru insolventnosti ali reševanja izdajatelja samodejno takoj zapade v plačilo in imajo vlagatelji v to krito obveznico izvršljivo terjatev za poplačilo v času pred prvotnim datumom zapadlosti;
- (10) „tržna vrednost“ pomeni, glede nepremičnin, tržno vrednost, kakor je opredeljena v točki 76 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (11) „hipotekarna kreditna vrednost“ pomeni, glede nepremičnin, hipotekarno kreditno vrednost, kakor je opredeljena v točki 74 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (12) „primarna sredstva“ pomeni prevladujoča kritna sredstva, ki določajo naravo kritnega premoženja;
- (13) „nadomestna sredstva“ pomeni kritna sredstva, ki prispevajo k zahtevam glede kritja, in ki niso primarna sredstva;
- (14) „presežno zavarovanje“ pomeni celotno zakonsko, pogodbeno ali prostovoljno raven zavarovanja, ki presega zahtevo glede kritja iz člena 15;
- (15) „zahteve glede ujemajočega financiranja“ pomeni pravila, ki zahtevajo, da se denarni tokovi med obveznostmi in sredstvi, ki zapadejo, ujemajo, tako da se v pogodbenih pogojih zagotovi, da plačila kreditnojemalcev in nasprotnih strank pogodb o izvedenih finančnih instrumentih zapadejo pred izplačili vlagateljem v krite obveznice in nasprotnim strankam pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, da so prejeti zneski po vrednosti vsaj enaki zneskom, ki jih je treba izplačati vlagateljem v krite obveznice in nasprotnim strankam pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ter da se zneski, prejeti od kreditnojemalcev in nasprotnih strank pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, vključijo v kritno premoženje v skladu s členom 16(3) do nastopa zapadlosti plačil vlagateljem v krite obveznice in nasprotnim strankam pogodb o izvedenih finančnih instrumentih;
- (16) „neto likvidnostni odliv“ pomeni vsa izplačila z zapadlostjo na en dan, vključno s plačili glavnice in obresti ter plačili na podlagi pogodb o izvedbenih finančnih instrumentih v okviru programa kritih obveznic, potem ko se odštejejo vsa vplačila z zapadlostjo na isti dan, iz naslova terjatev, povezanih s kritnimi sredstvi;
- (17) „struktura zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati“ pomeni mehanizem, ki omogoča možnost podaljšanja načrtovane zapadlosti kritih obveznic za predhodno določeno obdobje in v primeru, da pride do določenega sprožilca;
- (18) „javni nadzor kritih obveznic“ pomeni nadzor programov kritih obveznic, s katerim se zagotavlja izpolnjevanje zahtev, ki veljajo za izdajanje kritih obveznic, in izvrševanje teh zahtev;
- (19) „posebni upravitelj“ pomeni osebo ali subjekt, imenovan za upravljanje programa kritih obveznic v primeru insolventnosti kreditne institucije, ki izda krite obveznice v okviru navedenega programa, ali kadar je bilo za to kreditno institucijo v skladu s členom 32(1) Direktive 2014/59/EU ugotovljeno, da propada ali bo verjetno propadla, ali, v izjemnih okoliščinah, kadar ustrezni pristojni organ ugotovi, da je pravilno delovanje te kreditne institucije resno ogroženo;
- (20) „reševanje“ pomeni reševanje, kakor je opredeljeno v točki 1 člena 2(1) Direktive 2014/59/EU;

- (21) „skupina“ pomeni skupino, kakor je opredeljena v točki 138 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (22) „javna podjetja“ pomeni javna podjetja, kakor so opredeljena v točki (b) člena 2 Direktive Komisije 2006/111/ES.

NASLOV II

STRUKTURNE LASTNOSTI KRITIH OBVEZNIC

POGLAVJE 1

Dvojno zavarovanje in izvzetost iz stečaja

Člen 4

Dvojno zavarovanje

1. Države članice določijo pravila, ki vlagateljem v krite obveznice in nasprotnim strankam pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ki so skladne s členom 11, dajejo pravico do naslednjih terjatev:
 - (a) terjatve do kreditne institucije, ki izda krite obveznice;
 - (b) v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice, do prednostne terjatve do glavnice in vseh natečenih in prihodnjih obresti od kritnih sredstev;
 - (c) v primeru insolventnosti kreditne institucije, ki izda krite obveznice, in v primeru, da prednostne terjatve iz točke (b) ni mogoče v celoti poravnati, terjatev do stečajne mase navedene kreditne institucije, ki je enakovredna terjatvam navadnih nezavarovanih upnikov kreditne institucije, določenih v skladu z nacionalnimi zakoni, ki urejajo razvrščanje v običajnih insolvenčnih postopkih.
2. Terjatve iz odstavka 1 so omejene na polne plačilne obveznosti, povezane s kritimi obveznicami.
3. Za namene točke (c) odstavka 1 tega člena lahko države članice v primeru insolventnosti specializirane hipotekarne kreditne institucije določijo pravila, ki vlagateljem v krite obveznice in nasprotnim strankam pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ki so skladne s členom 11, dajejo pravico do terjatve, ki je nadrejena terjatvam navadnih nezavarovanih upnikov specializirane hipotekarne kreditne institucije, določenih v skladu z nacionalnimi zakoni, ki urejajo razvrščanje upnikov v običajnih insolvenčnih postopkih, vendar podrejena terjatvam drugih prednostnih upnikov.

Člen 5

Izvzetost kritih obveznic iz stečaja

Države članice zagotovijo, da za plačilne obveznosti, povezane s kritimi obveznicami, ne velja samodejna pospešitev v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice.

POGLAVJE 2

Kritno premoženje in kritje

Oddelek I

Primerna sredstva

Člen 6

Primerna kritna sredstva

1. Države članice zahtevajo, da so krite obveznice vedno zavarovane s:
 - (a) sredstvi, ki so primerna v skladu s členom 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, če kreditna institucija, ki izda krite obveznice, izpolnjuje zahteve iz odstavkov 1a do 3 člena 129 navedene uredbe;
 - (b) visokokakovostnimi kritnimi sredstvi, ki kreditni instituciji, ki izda krite obveznice, zagotavljajo terjatev za plačilo, kakor je določeno v odstavku 2, in ki so zavarovana s sredstvi zavarovanja, kakor je določeno v odstavku 3, ali
 - (c) sredstvi v obliki kreditov javnim podjetjem ali kreditov, za katera ta jamčijo, ob upoštevanju odstavka 4 tega člena.
2. Za terjatev za plačilo iz točke (b) odstavka 1 veljajo naslednje pravne zahteve:
 - (a) sredstvo predstavlja terjatev za plačilo denarnih sredstev, katere minimalna vrednost je vedno določljiva, ki je pravno veljavna in izvršljiva, za katero ne veljajo drugi pogoji razen pogoja, da terjatev zapade v prihodnosti, in ki je zavarovana s hipoteko, obremenitvijo, zastavno pravico ali drugim jamstvom;
 - (b) hipoteka, obremenitev, zastavna pravica ali drugo jamstvo, s katerim je zavarovana terjatev za plačilo, je izvršljivo;
 - (c) vse pravne zahteve za vzpostavitev hipoteke, obremenitve, zastavne pravice, ali jamstva, s katerim je zavarovana terjatev za plačilo, so izpolnjene;
 - (d) hipoteka, obremenitev, zastavna pravica ali jamstvo, s katerim je zavarovana terjatev za plačilo, kreditni instituciji, ki izda krite obveznice, omogoča, da vrednost terjatve izterja brez nepotrebnega odlašanja.

Države članice zahtevajo, da kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, ocenijo izvršljivost terjatev za plačilo in zmožnost unovčitve sredstev zavarovanja, preden jih vključijo v kritno premoženje.

3. Sredstva zavarovanja iz točke (b) odstavka 1 izpolnjujejo eno od naslednjih zahtev:
 - (a) v primeru stvarnih sredstev zavarovanja obstajajo standardi vrednotenja, ki so splošno sprejeti med strokovnjaki in ki so ustrezni za zadevno stvarno sredstvo zavarovanja, obstaja pa tudi javni register, v katerem se evidentirajo lastništvo in terjatve v zvezi s temi stvarnimi sredstvi zavarovanja, ali
 - (b) v primeru sredstev v obliki izpostavljenosti varnost in trdnost nasprotne stranke izpostavljenosti izhajata iz njenih pooblastil za pobiranje davkov ali iz tega, da sta njena operativna trdnost in finančna solventnost pod stalnim javnim nadzorom.

Stvarna sredstva zavarovanja iz točke (a) prvega pododstavka tega odstavka prispevajo h kritju obveznosti, povezanih s krito obveznico, do višine manjše izmed zastavnih pravic, skupaj z morebitnimi zastavnimi pravicami z boljšim vrstnim redom, in 70 % vrednosti teh stvarnih sredstev zavarovanja. Stvarnim sredstvom zavarovanja iz točke (a) prvega pododstavka tega odstavka, ki zavarujejo sredstva iz točke (a) odstavka 1, ni treba izpolnjevati zahtev glede omejitve 70 % ali omejitve iz člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Kadar za namene točke (a) prvega pododstavka tega odstavka ne obstaja javni register za posamezno stvarno sredstvo zavarovanja, lahko države članice vzpostavijo alternativen način izdajanja potrdil o lastništvu in terjatvah za to stvarno sredstvo zavarovanja, kolikor tak način izdajanja potrdil zagotavlja primerljivo zaščito kot je zaščita z javnim registrom v smislu, da v skladu s pravom zadevne države članice zainteresiranim tretjim osebam omogoča dostop do informacij v zvezi z identifikacijo obremenjenega stvarnega sredstva zavarovanja, določanjem lastništva, dokumentacijo in določanjem obremenitev ter izvršljivostjo pravic iz zavarovanja.

4. Za namene točke (c) odstavka 1 velja za krite obveznice, zavarovane s krediti javnim podjetjem ali krediti, za katera ta jamčijo, kot primarnimi sredstvi, minimalna raven 10 % presežnega zavarovanja, pa tudi vsi naslednji pogoji:

- (a) javna podjetja zagotavljajo osnovne javne storitve na podlagi licence, koncesijske pogodbe ali druge oblike pooblastila, ki ga izda javni organ;
- (b) javna podjetja so pod javnim nadzorom;
- (c) javna podjetja imajo zadostna pooblastila za ustvarjanje prihodka, ki so zagotovljena s tem, da:
 - (i) imajo ta javna podjetja ustrezne prožnosti v zvezi s pobiranjem in višanjem provizij, dajatev in terjatev za opravljeno storitev, da zagotovijo svojo finančno trdnost in solventnost;
 - (ii) v zameno za zagotavljanje osnovnih javnih storitev ta javna podjetja prejmejo zadostna nepovratna sredstva na zakonski podlagi, s katerimi zagotovijo svojo finančno trdnost in solventnost, ali
 - (iii) ta javna podjetja sklenejo pogodbe z javnim organom o prenosu dobička in izgube.

5. Države članice določijo pravila o metodologiji in procesu vrednotenja stvarnih sredstev zavarovanja, ki zavarujejo sredstva iz točk (a) in (b) odstavka 1. Ta pravila zagotavljajo vsaj naslednje:

- (a) za vsako stvarno sredstvo zavarovanja, da v trenutku vključitve kritnega sredstva v kritno premoženje obstaja tekoče vrednotenje sredstva in da je njegova vrednost enaka ali manjša od tržne vrednosti ali hipotekarne kreditne vrednosti;
- (b) da vrednotenje opravi cenilec, ki ima potrebne kvalifikacije, sposobnosti in izkušnje, in
- (c) da je cenilec neodvisen od procesa odločanja o kreditih, pri oceni vrednosti stvarnega sredstva zavarovanja ne upošteva špekulativnih elementov ter vrednost stvarnega sredstva zavarovanja dokumentira na pregleden in jasen način.

6. Države članice zahtevajo, da imajo kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, vzpostavljene postopke za spremljanje, da so stvarna sredstva, ki zavarujejo sredstva iz točk (a) in (b) odstavka 1 tega člena, ustrezno škodno zavarovana ter da je terjatev za zavarovanje ločena v skladu s členom 12.

7. Države članice od kreditnih institucij, ki izdajajo krite obveznice, zahtevajo, da dokumentirajo kritna sredstva iz točk (a) in (b) odstavka 1 in da so njihove politike posojanja skladne z določbami nacionalnega prava za prenos tega člena.

8. Države članice določijo pravila, s katerimi zagotovijo razpršitev tveganja v kritnem premoženju v zvezi z razdrobljenostjo in pomembno koncentracijo za sredstva, ki v skladu s točko (a) odstavka 1 niso primerna.

Člen 7

Sredstva zavarovanja, ki se nahajajo zunaj Unije

1. Ob upoštevanju odstavka 2 lahko države članice dovolijo kreditnim institucijam, ki izdajajo krite obveznice, da v kritno premoženje vključijo sredstva, zavarovana s sredstvi zavarovanja, ki se nahajajo zunaj Unije.

2. Kadar države članice dovolijo vključitev sredstev iz odstavka 1, zaščito vlagateljev zagotovijo tako, da od kreditnih institucij zahtevajo, da preverijo, da ta sredstva zavarovanja izpolnjujejo vse zahteve iz člena 6. Države članice zagotovijo, da ta sredstva zavarovanja zagotavljajo podobno raven varnosti kot sredstva zavarovanja, ki se nahajajo v Uniji, ter zagotovijo, da je unovčitev teh sredstev zavarovanja pravno izvršljiva na način, ki ima enak učinek kot unovčitev sredstev zavarovanja, ki se nahajajo v Uniji.

Člen 8

Združene strukture kritih obveznic znotraj skupine

Države članice lahko določijo pravila glede uporabe združenih struktur kritih obveznic znotraj skupine, pri kateri se krite obveznice, ki jih izda kreditna institucija, ki spada v skupino (v nadaljnjem besedilu: notranje izdane krite obveznice) uporabijo kot kritna sredstva za zunanjo izdajo kritih obveznic druge kreditne institucije, ki spada v isto skupino (v nadaljnjem besedilu: zunanje izdane krite obveznice). Ta pravila vključujejo vsaj naslednje zahteve:

- (a) notranje izdane krite obveznice se prodajo kreditni instituciji, ki izda zunanje izdane krite obveznice;
- (b) notranje izdane krite obveznice se uporabljajo kot kritna sredstva v kritnem premoženju za zunanje izdane krite obveznice in se evidentirajo v bilanci stanja kreditne institucije, ki izda zunanje izdane krite obveznice;
- (c) kritno premoženje za zunanje izdane krite obveznice vključuje samo notranje izdane krite obveznice, ki jih je izdala ena sama kreditna institucija v skupini;
- (d) kreditna institucija, ki izda zunanje izdane krite obveznice, jih namerava prodati vlagateljem v krite obveznice zunaj skupine;
- (e) notranje in zunanje izdane krite obveznice ob izdaji ustrezajo stopnji kreditne kakovosti 1 v skladu s poglavjem 2 naslova II dela 3 Uredbe (EU) št. 575/2013 in so zavarovane s primernimi kritnimi sredstvi iz člena 6 te direktive;
- (f) v primeru čezmejnih združenih struktur kritih obveznic znotraj skupine kritna sredstva za notranje izdane krite obveznice izpolnjujejo zahteve glede primernosti in kritja zunanje izdanih kritih obveznic.

Za namene točke (e) prvega pododstavka tega člena lahko pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), dovolijo, da so krite obveznice, ki po znižanju stopnje kreditne kakovosti kritih obveznic ustrezajo stopnji kreditne kakovosti 2, še naprej vključene v združeno strukturo kritih obveznic znotraj skupine, če ti organi ugotovijo, da sprememba stopnje kreditne kakovosti ni posledica kršitve zahtev za dovoljenje iz določb nacionalnega prava za prenos člena 19(2). Pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), nato uradno obvestijo EBA o vseh odločitvah na podlagi tega pododstavka.

Člen 9

Skupno financiranje

1. Države članice dovolijo, da se primerna kritna sredstva, ki jih je izdala kreditna institucija in jih je odkupila kreditna institucija, ki izda krite obveznice, uporabijo kot kritna sredstva za izdajo kritih obveznic.

Države članice takšne odkupe urejajo, da bi zagotovile izpolnjevanje zahtev iz členov 6 in 12.

2. Brez poseganja v zahtevo iz drugega pododstavka odstavka 1 tega člena lahko države članice dovolijo prenose na podlagi dogovora o finančnem zavarovanju v skladu z Direktivo 2002/47/ES.

3. Brez poseganja v zahtevo iz drugega pododstavka odstavka 1 lahko države članice tudi dovolijo, da se kot kritna sredstva uporabijo sredstva, ki jih je izdalo podjetje, ki ni kreditna institucija. Kadar države članice izkoristijo to možnost, od kreditne institucije, ki izda krite obveznice, zahtevajo, da bodisi oceni standarde za odobritev kreditov, ki jih uporablja podjetje, ki je kritna sredstva izdalo, bodisi sama opravi temeljito oceno kreditne sposobnosti kreditojemalca.

Člen 10

Sestava kritnega premoženja

Države članice zagotovijo zaščito vlagateljev tako, da določijo pravila o sestavi kritnega premoženja. S temi pravili po potrebi določijo pogoje, pod katerimi kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, v kritno premoženje vključijo primarna sredstva z različnimi značilnostmi v smislu strukturnih lastnosti, življenjske dobe ali profila tveganosti.

Člen 11

Pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih v kritnem premoženju

1. Države članice zagotovijo zaščito vlagateljev tako, da dovolijo vključitev pogodb o izvedenih finančnih instrumentih v kritno premoženje samo, kadar so izpolnjene vsaj naslednje zahteve:

- (a) pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih se vključijo v kritno premoženje izključno za namene varovanja pred tveganji, pri čemer se njihov obseg prilagodi v primeru zmanjšanja varovanega tveganja in se izključijo, ko tega tveganja ni več;
- (b) pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih so zadostno dokumentirane;
- (c) pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih so ločene v skladu s členom 12;
- (d) pogodb o izvedenih finančnih instrumentih v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki je izdala krite obveznice, ni mogoče prekiniti;
- (e) pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih so skladne s pravili, določenimi v skladu z odstavkom 2.

2. Države članice za namene zagotavljanja izpolnjevanja zahtev iz odstavka 1 določijo pravila za pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih v kritnem premoženju. Ta pravila določajo:

- (a) merila primernosti za nasprotne stranke pri varovanju;
- (b) potrebno dokumentacijo, ki se zagotovi v zvezi s pogodbami o izvedenih finančnih instrumentih.

Člen 12

Ločevanje kritnih sredstev

1. Države članice določijo pravila, ki urejajo ločevanje kritnih sredstev. Ta pravila vključujejo vsaj naslednje zahteve:

- (a) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, lahko kadar koli identificira vsa kritna sredstva;
- (b) za vsa kritna sredstva velja pravno zavezujoče in izvršljivo ločevanje s strani kreditne institucije, ki izda krite obveznice;
- (c) vsa kritna sredstva so zaščitena pred terjatvami tretjih oseb in niso del stečajne mase kreditne institucije, ki izda krite obveznice, dokler ni poravnana prednostna terjatev iz točke (b) člena 4(1).

Za namene prvega pododstavka kritna sredstva vključujejo vsako zavarovanje, prejeta v zvezi s pozicijami v pogodbah o izvedenih finančnih instrumentih.

2. Ločevanje kritnih sredstev iz odstavka 1 velja tudi v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice.

Člen 13

Skrbnik kritnega premoženja

1. Države članice lahko zahtevajo, da kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, imenujejo skrbnika kritnega premoženja, ki stalno spremlja kritno premoženje v zvezi z zahtevami iz členov 6 do 12 in členov 14 do 17.

2. Kadar države članice uporabijo možnost iz odstavka 1, določijo pravila vsaj o naslednjih vidikih:
 - (a) imenovanju in razrešitvi skrbnika kritnega premoženja;
 - (b) merilih primernosti za skrbnika kritnega premoženja;
 - (c) vlogi in dolžnostih skrbnika kritnega premoženja, tudi v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice;
 - (d) obveznosti poročanja pristojnim organom, določenim v skladu s členom 18(2);
 - (e) pravici dostopa do informacij, potrebnih za opravljanje dolžnosti skrbnika kritnega premoženja.
3. Kadar države članice uporabijo možnost iz odstavka 1, je skrbnik kritnega premoženja ločen in neodvisen od kreditne institucije, ki izda krite obveznice, in od revizorja navedene kreditne institucije.

Države članice pa lahko dovolijo, da skrbnik kritnega premoženja ni ločen od kreditne institucije (v nadaljnjem besedilu: notranji skrbnik kritnega premoženja), kadar:

- (a) je notranji skrbnik kritnega premoženja neodvisen od procesa odločanja o kreditih pri kreditni instituciji, ki izda krite obveznice;
 - (b) brez poseganja v točko (a) odstavka 2 države članice zagotovijo, da se notranjemu skrbniku kritnega premoženja ne odvzame funkcija skrbnika kritnega premoženja brez predhodne odobritve upravljalnega organa kreditne institucije v njegovi nadzorni funkciji, ki izda krite obveznice, in
 - (c) ima notranji skrbnik kritnega premoženja po potrebi neposreden dostop do upravljalnega organa v njegovi nadzorni funkciji.
4. Kadar države članice uporabijo možnost iz odstavka 1, o tem uradno obvestijo EBA.

Člen 14

Informacije za vlagatelje

1. Države članice zagotovijo, da kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, zagotovijo informacije o svojih programih kritih obveznic, ki so dovolj podrobne, da vlagateljem omogočijo oceno profila in tveganj programa ter opravljanje skrbnega pregleda.
2. Države članice za namene odstavka 1 zagotovijo, da se informacije vlagateljem zagotovijo vsaj četrtletno in da vključujejo naslednje minimalne informacije o portfelju:
 - (a) vrednost kritnega premoženja in vrednost neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic,
 - (b) seznam mednarodnih identifikacijskih števil vrednostnih papirjev (ISIN) za vse izdaje kritih obveznic v okviru tega programa, ki jim je bil dodeljen ISIN;
 - (c) geografsko razpršitev in vrsto kritnih sredstev, znesek njihovih kreditov in metodo vrednotenja;
 - (d) informacije o tržnem tveganju, vključno z tveganjem glede obrestnih mer in valutnim tveganjem, ter kreditnimi in likvidnostnimi tveganji;
 - (e) strukturo zapadlosti kritnih sredstev in kritih obveznic, vključno s pregledom sprožilcev podaljšanja zapadlosti, če je ustrezno;
 - (f) ravni zahtevanega in razpoložljivega kritja ter ravni zakonskega, pogodbenega in prostovoljnega presežnega zavarovanja;
 - (g) odstotek kreditov, za katere se šteje, da je prišlo do neplačila v skladu s členom 178 Uredbe (EU) št. 575/2013, in v vsakem primeru, ko so krediti zapadli več kot 90 dni.

Države članice zagotovijo, da se za vse zunanje izdane krite obveznice v okviru združenih struktur kritih obveznic znotraj skupine iz člena 8 vlagateljem zagotovijo informacije iz prvega pododstavka tega odstavka oziroma povezavo do njih v zvezi z vsemi notranjimi izdanimi kritimi obveznicami skupine. Države članice zagotovijo, da se te informacije vlagateljem zagotovijo vsaj na zbirni osnovi.

3. Države članice zaščito vlagateljev zagotovijo tako, da od kreditnih institucij, ki izdajajo krite obveznice, zahtevajo, da na svojem spletnem mestu objavijo informacije, ki se vlagateljem dajo na voljo v skladu z odstavkoma 1 in 2. Države članice od teh kreditnih institucij ne smejo zahtevati, da te informacije objavijo na papirju.

Oddelek II

Zahteve glede kritja in likvidnostne zahteve

Člen 15

Zahteve glede kritja

1. Države članice zagotovijo zaščito vlagateljev tako, da zahtevajo, da programi kritih obveznic vedno izpolnjujejo vsaj zahteve glede kritja iz odstavkov 2 do 8.
2. Vse obveznosti kritih obveznic so krite s terjatvami za plačilo, vezanimi na kritna sredstva.
3. Obveznosti iz odstavka 2 vključujejo:
 - (a) obveznosti za plačilo zneska glavnice neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic;
 - (b) obveznosti za plačilo morebitnih obresti od neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic;
 - (c) plačilne obveznosti iz naslova pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ki se posedujejo v skladu s členom 11, in
 - (d) pričakovane stroške v zvezi z vzdrževanjem in upravljanjem v zvezi s prenehanjem programa kritih obveznic.

Za namene točke (d) prvega pododstavka lahko države članice dovolijo izračun pavšalnega zneska.

4. Šteje se, da naslednja kritna sredstva prispevajo k zahtevi glede kritja:
 - (a) primarna sredstva;
 - (b) nadomestna sredstva;
 - (c) likvidna sredstva, ki se posedujejo v skladu s členom 16, in
 - (d) terjatve za plačilo iz naslova pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, ki se posedujejo v skladu s členom 11.

Nezavarovane terjatve, za katere se šteje, da je prišlo do neplačila v skladu s členom 178 Uredbe (EU) št. 575/2013, ne prispevajo h kritju.

5. Države članice za namene točke (c) prvega pododstavka odstavka 3 in točke (d) prvega pododstavka odstavka 4 določijo pravila za vrednotenje pogodb o izvedenih finančnih instrumentih.
6. Izračun zahtevanega kritja zagotavlja, da je skupni znesek glavnice vseh kritnih sredstev enak ali višji kot skupni znesek glavnice neporavnanih obveznosti iz naslova kritih obveznic (v nadaljnjem besedilu: nominalno načelo).

Države članice lahko dovolijo druga načela izračuna pod pogojem, da ne pomenijo višje ravni kritja od kritja, izračunanega po nominalnem načelu.

Države članice določijo pravila za izračun morebitnih odhodkov iz obresti v zvezi z neporavnanimi obveznostmi iz naslova kritih obveznic in prihodkov iz obresti v zvezi s kritnimi sredstvi, pri čemer se upoštevajo načela skrbnega in varnega poslovanja v skladu z veljavnimi računovodskimi standardi.

7. Države članice lahko z odstopanjem od prvega pododstavka odstavka 6 na način, ki odraža načela skrbnega in varnega poslovanja, ter v skladu z veljavnimi računovodskimi standardi, dovolijo upoštevanje prihodnjih prihodkov iz obresti iz naslova kritnega sredstva, zmanjšanih za prihodnje odhodke za obresti iz naslova ustrezne krite obveznice, da bi se odpravil morebitni primanjkljaj v kritju obveznosti plačila glavnice, povezane s krito obveznico, kadar obstaja tesna vez, kakor je opredeljena v veljavni delegirani uredbi, sprejeti v skladu s členom 33(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, pod naslednjimi pogoji:

- (a) plačila, prejeta med življenjsko dobo kritnega sredstva in potrebna za kritje plačilne obveznosti, povezane z ustrežno krito obveznico, se ločijo v skladu s členom 12 ali vključijo v kritno premoženje v obliki kritnih sredstev iz člena 6 do zapadlosti plačil in
- (b) predplačilo kritnih sredstev je mogoče le, če se uporabi možnost dostave, kakor je opredeljena v veljavni delegirani uredbi, sprejeti v skladu s členom 33(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, ali, v primeru kritih obveznic, ki jih kreditna institucija, ki jih izda, lahko odpokliče po nominalni vrednosti, če kreditojemalec kritnega sredstva plača vsaj nominalni znesek odpoklicane krite obveznice.

8. Države članice zagotovijo, da izračuna kritnih sredstev in obveznosti temeljita na isti metodologiji. Države članice lahko dovolijo drugačne metodologije izračuna kritnih sredstev na eni strani in obveznosti na drugi, pod pogojem, da se z uporabo takšnih drugačnih metodologij ne izračuna višji količnik kritja od tistega, izračunanega po isti metodologiji izračuna tako kritnih sredstev kot obveznosti.

Člen 16

Zahteva glede likvidnostne rezerve kritnega premoženja

1. Države članice zagotovijo zaščito vlagateljev tako, da zahtevajo, da kritno premoženje vedno vključuje likvidnostno rezervo, ki jo sestavljajo likvidna sredstva, ki so na voljo za kritje neto likvidnostnih odlivov programa kritih obveznic.
2. Likvidnostna rezerva kritnega premoženja krije najvišje kumulativne neto likvidnostne odlive za naslednjih 180 dni.
3. Države članice zagotovijo, da likvidnostna rezerva kritnega premoženja iz odstavka 1 tega člena sestavljajo naslednje vrste sredstev, ločenih v skladu s členom 12 te direktive:
 - (a) sredstva, ki ustrezajo stopnji 1, 2A ali 2B v skladu z veljavno delegirano uredbo, sprejete v skladu s členom 460 Uredbe (EU) št. 575/2013, vrednotena v skladu z navedeno delegirano uredbo in ki jih ne izda kreditna institucija, ki sama izdaja kritne obveznice, njena nadrejena oseba, ki ni subjekt javnega sektorja, ki ni kreditna institucija, njena podrejena družba ali druga podrejena družba nadrejene osebe ali subjekt s posebnim namenom pri listinjenju, s katerim ima kreditna institucija tesne povezave;
 - (b) kratkoročne izpostavljenosti do kreditnih institucij, ki ustrezajo stopnji kreditne kakovosti 1 ali 2, ali kratkoročne vloge kreditnim institucijam, ki ustrezajo stopnji kreditne kakovosti 1, 2 ali 3, v skladu s točko (c) člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Države članice lahko omejijo vrste likvidnih sredstev, ki se uporabljajo za namene točk (a) in (b) prvega pododstavka.

Države članice zagotovijo, da nezavarovane terjatve iz izpostavljenosti, za katere se šteje, da je prišlo do neplačila v skladu s členom 178 Uredbe (EU) št. 575/2013, ne morejo prispevati k likvidnostni rezervi kritnega premoženja.

4. Kadar se za kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, uporabljajo likvidnostne zahteve iz drugih pravnih aktov Unije, zaradi česar pride do prekrivanja z likvidnostno rezervo kritnega premoženja, se lahko države članice odločijo, da določb nacionalnega prava za prenos odstavkov 1, 2 in 3 ne bodo uporabljale v obdobju, določenem v navedenih pravnih aktih Unije. Države članice lahko uporabijo to možnost samo do datuma, ko se začne uporabljati sprememba navedenih pravnih aktov Unije za odpravo prekrivanja, ter obvestijo Komisijo in EBA, kadar uporabijo to možnost.

5. Države članice lahko omogočijo, da izračun glavnice za strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, temelji na končnem datumu zapadlosti krite obveznice v skladu s pogodbenimi pogoji krite obveznice.

6. Države članice lahko določijo, da se odstavek 1 ne uporablja za krite obveznice, za katere veljajo zahteve glede ujemajočega financiranja.

Člen 17

Pogoji za strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati

1. Države članice lahko dovolijo izdajo kritih obveznic s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, kadar je zaščita vlagateljev zagotovljena z vsaj naslednjim:
 - (a) zapadlost se lahko podaljša le na podlagi objektivnih sprožilcev, določenih v nacionalnem pravu, in ne na podlagi diskrecijske pravice kreditne institucije, ki izda krite obveznice;
 - (b) sprožilci podaljšanja zapadlosti so določeni v pogodbenih pogojih krite obveznice;
 - (c) informacije o strukturi zapadlosti, ki se zagotovijo vlagateljem, so zadostne, da jim omogočijo določitev tveganja krite obveznice, in vključujejo natančen opis:
 - (i) sprožilcev podaljšanja zapadlosti;
 - (ii) posledic insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice, za podaljšanje zapadlosti;
 - (iii) vloge pristojnih organov, določenih v skladu s členom 18(2), in, kjer je primerno, posebnega upravitelja v zvezi s podaljšanjem zapadlosti;
 - (d) končni datum zapadlosti krite obveznice je mogoče vedno določiti;
 - (e) v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice, podaljšanje zapadlosti ne vpliva na razvrstitev vlagateljev v krite obveznice oziroma ne spremeni zaporedja prvotnega razporeda zapadlosti programa kritih obveznic;
 - (f) podaljšanje zapadlosti ne spremeni strukturnih lastnosti kritih obveznic v zvezi z dvojnimi zavarovanjem iz člena 4 in izvzetostjo iz stečaja iz člena 5.
2. Države članice, ki dovolijo izdajo kritih obveznic s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, o tem uradno obvestijo EBA.

NASLOV III

JAVNI NADZOR KRITIH OBVEZNIC

Člen 18

Javni nadzor kritih obveznic

1. Države članice zagotovijo zaščito vlagateljev tako, da zagotovijo, da se za izdajanje kritih obveznic uporablja javni nadzor kritih obveznic.
2. Države članice za namene javnega nadzora kritih obveznic iz odstavka 1 določijo enega ali več pristojnih organov. Komisijo in EBA obvestijo o teh določenih organih in navedejo morebitno delitev funkcij in pristojnosti.
3. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu z odstavkom 2, spremljajo izdajanje kritih obveznic, da ocenijo izpolnjevanje zahtev iz določb nacionalnega prava za prenos te direktive.
4. Države članice zagotovijo, da kreditne institucije, ki izdajajo krite obveznice, evidentirajo vse svoje posle v zvezi s programom kritih obveznic ter da imajo vzpostavljene zadostne in primerne sisteme ter procese dokumentiranja.
5. Države članice poleg tega zagotovijo, da so vzpostavljeni primerni ukrepi, ki pristojnim organom, določenim v skladu z odstavkom 2 tega člena, omogočajo, da pridobijo informacije, ki so potrebne za oceno izpolnjevanja zahtev iz določb nacionalnega prava za prenos te direktive, preiščejo morebitne kršitve navedenih zahtev in naložijo upravne kazni in druge upravne ukrepe v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos člena 23.
6. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi, določeni v skladu z odstavkom 2, potrebno strokovno znanje, vire, operativno zmogljivost, pooblastila in neodvisnost za opravljanje funkcij, ki so povezane z javnim nadzorom kritih obveznic.

Člen 19

Dovoljenje za programe kritih obveznic

1. Države članice zaščito vlagateljev zagotovijo tako, da zahtevajo, da se pred izdajo obveznic v okviru programa kritih obveznic za program kritih obveznic pridobi dovoljenje. Države članice pooblastilo za izdajanje takega dovoljenja prenesejo na pristojne organe, določene v skladu s členom 18(2).
2. Države članice določijo zahteve za dovoljenje iz odstavka 1, ki vključujejo vsaj naslednje:
 - (a) ustrezen program poslovanja, ki določa izdajanje kritih obveznic;
 - (b) ustrezne politike, procese in metodologije za odobritev, spremembo, obnovitev in refinanciranje kreditov, vključenih v kritno premoženje, katerih cilj je zaščita vlagateljev;
 - (c) vodstvo in zaposlene, namenjene programu kritih obveznic, ki imajo ustrezne kvalifikacije in znanje v zvezi z izdajanjem kritih obveznic in upravljanjem programa kritih obveznic;
 - (d) administrativno ureditev kritnega premoženja in njegovega spremljanja, ki izpolnjuje ustrezne zahteve določb nacionalnega prava za prenos te direktive.

Člen 20

Javni nadzor kritih obveznic v primeru insolventnosti ali reševanja

1. Pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), v primeru reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice, sodelujejo z organom za reševanje za zagotovitev, da se zaščitijo pravice in interesi vlagateljev v krite obveznice, vključno vsaj s preverjanjem neprekinjenega in skrbnega upravljanja programa kritih obveznic v obdobju procesa reševanja.
2. Države članice lahko določijo imenovanje posebnega upravitelja za zagotovitev, da se zaščitijo pravice in interesi vlagateljev v krite obveznice, vključno vsaj s preverjanjem neprekinjenega in skrbnega upravljanja programa kritih obveznic v potrebnem obdobju.

Kadar države članice uporabijo to možnost, lahko zahtevajo, da imenovanje in razrešitev posebnega upravitelja potrdijo njihovi pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2). Države članice, ki uporabijo to možnost, zahtevajo vsaj, da se glede imenovanja in razrešitve posebnega upravitelja opravi posvetovanje s temi pristojnimi organi.

3. Kadar države članice določijo imenovanje posebnega upravitelja v skladu z odstavkom 2, sprejmejo pravila, v katerih določijo naloge in odgovornosti tega posebnega upravitelja vsaj v zvezi z:
 - (a) izpolnjevanjem obveznosti, povezanih s kritimi obveznicami;
 - (b) upravljanjem in unovčevanjem kritnih sredstev, vključno z njihovim prenosom, skupaj z obveznostmi iz naslova kritih obveznic, na drugo kreditno institucijo, ki izdaja krite obveznice;
 - (c) izvajanjem pravnih transakcij, potrebnih za ustrezno upravljanje kritnega premoženja, za stalno spremljanje kritja obveznosti, povezanih s kritimi obveznicami, za sprožitve postopkov za vrnitev sredstev v kritno premoženje in prenos preostalih sredstev v stečajno maso kreditne institucije, ki je izdala krite obveznice, potem ko so vse obveznosti iz naslova kritih obveznic izpolnjene.

Za namene točke (c) prvega pododstavka lahko države članice dovolijo, da posebni upravitelj v primeru insolventnosti kreditne institucije, ki izda krite obveznice, in v skladu z dovoljenjem te kreditne institucije deluje v skladu z istimi operativnimi zahtevami.

4. Za namene postopka insolventnosti ali reševanja države članice zagotovijo koordinacijo in izmenjavo informacij med pristojnimi organi, določenimi v skladu s členom 18(2), posebnim upraviteljem, kadar je bil imenovan, in, v primeru reševanja, organom za reševanje.

Člen 21

Poročanje pristojnim organom

1. Države članice zaščito vlagateljev zagotovijo tako, da od kreditnih institucij, ki izdajajo krite obveznice, zahtevajo, da pristojnim organom, določenim v skladu s členom 18(2), poročajo informacije o programih kritih obveznic iz odstavka 2. To poročanje poteka na redni osnovi kot tudi na zahtevo teh pristojnih organov. Države članice določijo pravila o pogostosti rednega poročanja.
2. V okviru obveznosti poročanja, ki se določijo v skladu z odstavkom 1, se zahteva, da informacije, ki se zagotovijo, vključujejo vsaj naslednje:
 - (a) zahteve glede primernosti sredstev in kritnega premoženja v skladu s členi 6 do 11;
 - (b) ločevanje kritnih sredstev v skladu s členom 12;
 - (c) po potrebi delovanje skrbnika kritnega premoženja v skladu s členom 13;
 - (d) zahteve glede kritja v skladu s členom 15;
 - (e) likvidnostno rezervo kritnega premoženja v skladu s členom 16;
 - (f) po potrebi pogoje za strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, v skladu s členom 17.
3. Države članice določijo pravila o informacijah, ki se zagotovijo, na podlagi odstavka 2 s strani kreditnih institucij, ki izdajajo krite obveznice, pristojnim organom, določenim v skladu s členom 18(2), v primeru insolventnosti ali reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice.

Člen 22

Pooblastila pristojnih organov za namene javnega nadzora kritih obveznic

1. Države članice zaščito vlagateljev zagotovijo tako, da pristojnim organom, določenim v skladu s členom 18(2), podelijo vsa nadzorna in preiskovalna pooblastila ter pooblastila za sankcioniranje, ki so potrebna za opravljanje javnega nadzora kritih obveznic.
2. Pooblastila iz odstavka 1 vključujejo vsaj naslednje:
 - (a) pooblastilo za izdajo ali zavrnitev dovoljenja v skladu s členom 19;
 - (b) pooblastilo za redno pregledovanje programa kritih obveznic, da se oceni skladnost z določbami nacionalnega prava za prenos te direktive;
 - (c) pooblastilo za opravljanje inšpekcijskih pregledov na kraju samem in drugih vrst nadzornih pregledov;
 - (d) pooblastilo za nalaganje upravnih kazni in drugih upravnih ukrepov v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos člena 23;
 - (e) pooblastilo za sprejetje in izvajanje nadzornih smernic, povezanih z izdajanjem kritih obveznic.

Člen 23

Upravne kazni in drugi upravni ukrepi

1. Brez poseganja v pravico držav članic, da določajo kazenske sankcije, države članice določijo pravila, s katerimi določijo ustrezne upravne kazni in druge upravne ukrepe, ki se uporabljajo vsaj v naslednjih situacijah:
 - (a) kreditna institucija je pridobila dovoljenje za program kritih obveznic z navajanjem lažnih podatkov ali na druge nedovoljene načine;
 - (b) kreditna institucija ne izpolnjuje več pogojev, pod katerimi je pridobila dovoljenje za program kritih obveznic;
 - (c) kreditna institucija izda krite obveznice, ne da bi pridobila dovoljenje v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos člena 19;

- (d) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne izpolnjuje zahtev iz določb nacionalnega prava za prenos člena 4;
- (e) kreditna institucija izda krite obveznice, ki niso skladne z zahtevami iz določb nacionalnega prava za prenos člena 5;
- (f) kreditna institucija izda krite obveznice, ki niso zavarovane v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos člena 6;
- (g) kreditna institucija izda krite obveznice, ki so zavarovane s sredstvi, ki se nahajajo zunaj Unije, tako, da krši zahteve iz določb nacionalnega prava za prenos člena 7;
- (h) kreditna institucija zavaruje krite obveznice v združeni strukturi kritih obveznic znotraj skupine tako, da krši zahteve iz določb nacionalnega prava za prenos člena 8;
- (i) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne izpolnjuje pogojev za skupno financiranje iz določb nacionalnega prava za prenos člena 9;
- (j) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne izpolnjuje zahtev glede sestave kritnega premoženja iz določb nacionalnega prava za prenos člena 10;
- (k) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne izpolnjuje zahtev glede pogodb o izvedenih finančnih instrumentih v kritnem premoženju iz določb nacionalnega prava za prenos člena 11;
- (l) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne izpolnjuje zahtev glede ločevanja kritnih sredstev v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos člena 12;
- (m) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne sporoči informacij ali predloži nepopolne ali netočne informacije, s čimer krši določbe nacionalnega prava za prenos člena 14;
- (n) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ponavljajoče se ali stalno ne ohranja likvidnostne rezerve kritnega premoženja, s čimer krši določbe nacionalnega prava za prenos člena 16;
- (o) kreditna institucija, ki izda krite obveznice s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, ne izpolnjuje pogojev za strukture zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, iz določb nacionalnega prava za prenos člena 17;
- (p) kreditna institucija, ki izda krite obveznice, ne sporoči informacij ali predloži nepopolne ali netočne informacije o svojih obveznostih, s čimer krši določbe nacionalnega prava za prenos člena 21(2).

Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile upravnih sankcij ali drugih upravnih ukrepov za kršitve, za katere se v skladu z njihovim nacionalnim pravom uporabljajo kazenske sankcije. V takih primerih države članice Komisiji sporočijo zadevne določbe kazenskega prava.

2. Kazni in ukrepi iz odstavka 1 so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni ter vključujejo vsaj naslednje:

- (a) odvzem dovoljenja za program kritih obveznic;
- (b) javno izjavo, v kateri sta v skladu s členom 24 navedena identiteta fizične ali pravne osebe in vrsta kršitve;
- (c) odredbo, ki od fizične ali pravne osebe zahteva, naj preneha z določenim ravnanjem in naj tega ravnanja več ne ponovi;
- (d) upravne denarne kazni.

3. Države članice poleg tega zagotovijo učinkovito izvajanje kazni in ukrepov iz odstavka 1.

4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), pri določanju vrste upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov in višine upravnih denarnih kazni upoštevajo vse naslednje okoliščine, kadar je ustrezno:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti fizične ali pravne osebe, ki je odgovorna za kršitev;
- (c) finančno trdnost fizične ali pravne osebe, odgovorne za kršitev, vključno glede na skupni promet pravne osebe ali letni dohodek fizične osebe;

- (d) obseg pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub zaradi kršitve s strani fizične ali pravne osebe, ki je odgovorna za kršitev, če je te dobičke ali izgube mogoče določiti;
- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje osebe, če je te dobičke ali izgube mogoče določiti;
- (f) raven sodelovanja fizične ali pravne osebe, ki je odgovorna za kršitev, s pristojnimi organi, določenimi v skladu s členom 18(2);
- (g) morebitne predhodne kršitve fizične ali pravne osebe, ki je odgovorna za kršitev;
- (h) morebitne dejanske ali potencialne sistemske posledice kršitve.

5. Kadar se določbe iz odstavka 1 uporabijo za pravne osebe, države članice tudi zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), upravne kazni in druge upravne ukrepe iz odstavka 2 tega člena naložijo članom upravljalnega organa in drugim posameznikom, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorni za kršitev.

6. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), pred sprejetjem odločitve o naložitvi upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov iz odstavka 2, zadevni fizični ali pravni osebi dajo možnost, da poda izjavo. Izjeme od pravice do izjave se lahko uporabijo v zvezi s sprejetjem drugih upravnih ukrepov, kadar so nujno potrebni za preprečitev znatnih izgub za tretje osebe ali znatne škode za finančni sistem. V takih primerih se zadevni osebi omogoči, da poda izjavo čim prej po sprejetju upravnega ukrepa in po potrebi se ta ukrep spremeni.

7. Države članice zagotovijo, da je vsaka odločitev o naložitvi upravnih kazni ali drugih upravnih ukrepov, določenih v odstavku 2, ustrezno obrazložena in da v zvezi z njo velja pravica do pritožbe.

Člen 24

Objava upravnih kazni in drugih upravnih ukrepov

1. Države članice zagotovijo, da določbe nacionalnega prava za prenos te direktive vključujejo pravila, v katerih se zahteva, da se upravne kazni in drugi upravni ukrepi brez nepotrebnega odlašanja objavijo na uradnih spletnih mestih pristojnih organov, določenih v skladu s členom 18(2). Iste obveznosti se uporabljajo, kadar se država članica odloči, da bo določila kazenske sankcije na podlagi drugega pododstavka člena 23(1).

2. V pravilih, sprejetih v skladu z odstavkom 1, se zahteva vsaj objava vseh odločitev, zoper katere ni pritožbe ali pritožba ni več mogoča in ki se izrečejo zaradi kršitev določb nacionalnega prava za prenos te direktive.

3. Države članice zagotovijo, da taka objava vsebuje informacije o vrsti in naravi kršitve ter identiteti fizične ali pravne osebe, ki se ji izreče kazen ali ukrep. Ob upoštevanju odstavka 4 države članice poleg tega zagotovijo, da se take informacije objavijo brez nepotrebne odlašanja, potem ko je bil naslovnik obveščen o navedeni kazni ali ukrepu in objavi odločitve o naloženi kazni ali ukrepu na uradnih spletnih mestih pristojnih organov, določenih v skladu s členom 18(2).

4. Kadar države članice dovolijo objavo odločitve o naloženih kaznih ali drugih ukrepih, zoper katero je bila vložena pritožba, pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), na svojih uradnih spletnih mestih brez nepotrebne odlašanja objavijo informacije o statusu pritožbe in njenem izidu.

5. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), v vseh naslednjih primerih odločitve o naloženih kaznih ali ukrepih objavijo anonimno in v skladu z nacionalnim pravom:

- (a) kadar se kazen ali ukrep izreče fizični osebi in se šteje, da objava osebnih podatkov ni sorazmerna;
- (b) kadar bi objava ogrozila stabilnost finančnih trgov ali kazensko preiskavo v teku;
- (c) kadar bi objava vpletenim kreditnim institucijam ali fizičnim osebam povzročila, kolikor je to mogoče ugotoviti, nesorazmerno škodo.

6. Kadar država članica odločitev o naloženi kazni ali ukrepu objavi anonimno, lahko dovoli odloženo objavo zadevnih podatkov.
7. Države članice zagotovijo, da se objavi tudi končna sodba sodišča o razveljavitvi odločitve o naloženi kazni ali ukrepu.
8. Države članice zagotovijo, da vsaka objava iz odstavkov 2 do 6 ostane na uradnih spletnih mestih pristojnih organov, določenih v skladu s členom 18(2), vsaj pet let od datuma objave. Osebnih podatki, vsebovani v objavi, se hranijo le na uradnem spletnem mestu, in sicer toliko časa, kolikor je potrebno, in v skladu z veljavnimi predpisi o varstvu osebnih podatkov. To obdobje hrambe se določi ob upoštevanju zastaralnih rokov, določenih v zakonodaji zadevnih držav članic, v nobenem primeru pa ne traja več kot deset let.
9. Pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), obvestijo EBA o vseh naloženih upravnih kaznih in drugih upravnih ukrepih in, kadar je to ustrezno, o morebitnih pritožbah v zvezi z njimi ter o izidu takih pritožb. Države članice zagotovijo, da ti pristojni organi prejmejo informacije in podrobnosti o končni sodbi v zvezi z vsemi naloženimi kazenskimi sankcijami ter da jih ti pristojni organi predložijo tudi EBA.
10. EBA vzdržuje osrednjo zbirko podatkov o upravnih kaznih in drugih upravnih ukrepih, o katerih je obveščen. Do te zbirke podatkov imajo dostop zgolj pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), posodablja pa se na podlagi informacij, ki jih posredujejo ti pristojni organi v skladu z odstavkom 9 tega člena.

Člen 25

Obveznosti sodelovanja

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), tesno sodelujejo s pristojnimi organi, ki opravljajo splošni nadzor kreditnih institucij v skladu z zadevnim pravom Unije, ki se uporablja za navedene institucije, ter z organom za reševanje v primeru reševanja kreditne institucije, ki izda krite obveznice.
2. Države članice poleg tega zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), tesno medsebojno sodelujejo. To sodelovanje vključuje medsebojno zagotavljanje informacij, ki so relevantne za izvajanje nadzornih nalog drugih organov v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos te direktive.
3. Za namene drugega stavka odstavka 2 tega člena države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), sporočijo:
 - (a) na zahtevo drugega pristojnega organa, določenega v skladu s členom 18(2), vse ustrezne informacije in
 - (b) na lastno pobudo vse bistvene informacije drugim pristojnim organom, določenim v skladu s členom 18(2), v drugih državah članicah.
4. Države članice zagotovijo tudi, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), za namene te direktive sodelujejo z EBA ali, kadar je ustrezno, z Evropskim nadzornim organom (Evropski organ za vrednostne papirje in trge), ustanovljenim z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁸⁾.
5. Za namene tega člena se informacije štejejo za bistvene, če bi lahko pomembno vplivale na oceno izdaje kritih obveznic v drugi državi članici.

Člen 26

Zahteve po razkritju

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), na svojih uradnih spletnih mestih objavijo naslednje informacije:

⁽¹⁸⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

- (a) besedila nacionalnih zakonov, predpisov, upravnih pravil in splošnih smernic, sprejetih v zvezi z izdajanjem kritih obveznic;
 - (b) seznam kreditnih institucij z dovoljenjem za izdajanje kritih obveznic;
 - (c) seznam kritih obveznic, za katere se lahko uporablja oznaka „evropska krita obveznica“ in seznam kritih obveznic, za katere se lahko uporablja oznaka „evropska krita obveznica (premijska)“.
2. Informacije, objavljene v skladu z odstavkom 1, zadostujejo za smiselno primerjavo pristopov, ki so jih sprejeli pristojni organi različnih držav članic, določeni v skladu s členom 18(2). Te informacije se posodabljaajo, da se upoštevajo morebitne spremembe.
3. Pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2), vsako leto uradno obvestijo EBA o seznamu kreditnih institucij iz točke (b) odstavka 1 in seznamih kritih obveznic iz točke (c) odstavka 1.

NASLOV IV

OZNAČEVANJE

Člen 27

Označevanje

1. Države članice zagotovijo, da se oznaka „evropska krita obveznica“ in njen uradni prevod v vse uradne jezike Unije uporablja samo za krite obveznice, ki izpolnjujejo zahteve iz določb nacionalnega prava za prenos te direktive.
2. Države članice zagotovijo, da se oznaka „evropska krita obveznica (premijska)“ in njen uradni prevod v vse uradne jezike Unije uporablja samo za krite obveznice, ki izpolnjujejo zahteve iz določb nacionalnega prava za prenos te direktive in zahteve iz člena 129 Uredbe (EU) št. 575/2013, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2019/2160 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁹⁾.

NASLOV V

SPREMEMBE DRUGIH DIREKTIV

Člen 28

Sprememba Direktive 2009/65/ES

Člen 52(4) Direktive 2009/65/ES se spremeni:

- (1) prvi pododstavek se nadomesti z naslednjim:

„4. Države članice lahko petodstotno mejo iz prvega pododstavka odstavka 1 dvignejo na največ 25 %, kadar so bile obveznice izdane pred 8. julijem 2022 in so izpolnjevale zahteve iz tega odstavka, kot so se uporabljale na datum njihove izdaje, ali kadar obveznice spadajo pod opredelitev pojma krite obveznice iz točke 1 člena 3 Direktive (EU) 2019/... Evropskega parlamenta in Sveta ^(*).

^(*) Direktiva (EU) 2019/2162 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o izdajanju kritih obveznic in javnem nadzoru kritih obveznic ter o spremembi direktiv 2009/65/ES in 2014/59/EU (UL L 328, 18.12.2019, str. 29).“;

- (2) tretji pododstavek se črta.

⁽¹⁹⁾ Uredba (EU) 2019/2160 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede izpostavljenosti iz naslova naložb v krite obveznice (glej stran 1 tega Uradnega lista).

Člen 29

Sprememba Direktive 2014/59/EU

V členu 2(1) Direktive 2014/59/EU se točka 96 nadomesti z naslednjim:

„(96) ‚krita obveznica‘ pomeni krito obveznico, kot je opredeljena v točki 1 člena 3 Direktive (EU) 2019/2162 Evropskega parlamenta in Sveta (*), ali v zvezi z instrumentom, ki je izdan pred 8. julijem 2022, obveznico iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta (**), kot se je uporabljala na datum njegove izdaje;

(*) Direktiva (EU) 2019/2162 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o izdajanju kritih obveznic in javnem nadzoru kritih obveznic ter o spremembi direktiv 2009/65/ES in 2014/59/EU (UL L 328, 18.12.2019, str.29).

(**) Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).“

NASLOV VI

KONČNE DOLOČBE

Člen 30

Prehodni ukrepi

1. Države članice zagotovijo, da za krite obveznice, izdane pred 78. julijem 2022, ki izpolnjujejo zahteve iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES, kot so se uporabljale na datum njihove izdaje, ne veljajo zahteve iz členov 5 do 12 ter členov 15, 16, 17 in 19 te direktive, ampak se lahko do njihove zapadlosti še vedno obravnavajo kot krite obveznice v skladu s to direktivo.

Države članice zagotovijo, da pristojni organi, določeni v skladu s členom 18(2) te direktive, spremljajo, ali krite obveznice, izdane pred 8. julijem 2022, izpolnjujejo zahteve iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES, kot so se uporabljale na dan njihove izdaje, in zahteve iz te direktive, kolikor se uporabljajo v skladu s prvim pododstavkom tega odstavka.

2. Države članice lahko uporabljajo odstavek 1 za posebne izdaje kritih obveznic s kodami ISIN, odprtimi pred 8. julijem 2022 do 24 mesecev po tem datumu, če te izdaje izpolnjujejo vse naslednje zahteve:

- (a) datum zapadlosti krite obveznice je pred 8. julijem 2027;
- (b) skupna velikost posebnih izdaj, opravljenih po 8. juliju 2022, ne presega dvakratnika skupne velikosti izdaj kritih obveznic z zapadlostjo po tem datumu;
- (c) skupna velikost izdaje krite obveznice ob zapadlosti ne presega 6 000 000 000 EUR ali enakovrednega zneska v domači valuti;
- (d) sredstva zavarovanja se nahajajo v državi članici, ki je pri prenosu te direktive uporabila odstavek 1 za posebne izdaje kritih obveznic.

Člen 31

Pregled in poročanje

1. Komisija do 8. julija 2024 v tesnem sodelovanju z EBA predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu, po potrebi skupaj z zakonodajnim predlogom, o tem, ali in kako bi bilo mogoče uvesti režim enakovrednosti za kreditne institucije iz tretjih držav, ki izdajajo krite obveznice, in za vlagatelje v te krite obveznice ob upoštevanju mednarodnega razvoja na področju kritih obveznic, zlasti razvoja zakonodajnih okvirov v tretjih državah.

2. Komisija do 8. julija 2025 v tesnem sodelovanju z EBA predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu o izvajanju te direktive v zvezi z ravnijo zaščite vlagateljev in o razvoju na področju izdajanja kritih obveznic v Uniji. Poročilo vključuje morebitna priporočila za nadaljnje ukrepanje. Poročilo vključuje informacije o:

- (a) razvoju v zvezi s številom dovoljenj za izdajanje kritih obveznic;
- (b) razvoju v zvezi s številom kritih obveznic, izdanih v skladu z določbami nacionalnega prava za prenos te direktive in v skladu s členom 129 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (c) razvoju v zvezi s sredstvi, s katerimi se zavaruje izdaja kritih obveznic;
- (d) razvoju v zvezi z ravno presežnega zavarovanja;
- (e) čezmejnih naložbah v krite obveznice, vključno z vhodnimi naložbami iz tretjih držav in izhodnimi naložbami v tretje države;
- (f) razvoju v zvezi z izdajanjem kritih obveznic s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati;
- (g) razvoju v zvezi s tveganji in koristmi pri uporabi izpostavljenosti iz člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (h) delovanju trgov kritih obveznic.

3. Države članice do 8. julija 2024 informacije o zadevah iz odstavka 2 posredujejo Komisiji.

4. Komisija do 8. julija 2024, potem ko je naročila in prejela študijo z oceno tveganj in koristi, ki izhajajo iz kritih obveznic s strukturami zapadlosti, ki jo je mogoče podaljšati, in po posvetovanju z EBA, sprejme poročilo ter navedeno študijo in poročilo predloži Evropskemu parlamentu in Svetu, po potrebi skupaj z zakonodajnim predlogom.

5. Komisija do 8. julija 2024 sprejme poročilo o možnosti uvedbe instrumenta dvojnega zavarovanja z imenom evropske zavarovane obveznice. Komisija to poročilo predloži Evropskemu parlamentu in Svetu, po potrebi skupaj z zakonodajnim predlogom.

Člen 32

Prenos

1. Države članice do 8. julija 2021 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice te predpise uporabljajo najpozneje od 8. julija 2022.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 33

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 34

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 27. novembra 2019

Za Evropski parlament

Predsednik

D. M. SASSOLI

Za Svet

Predsednica

T. TUPPURAINEN
